

Thời Biển Lặng Sông Trong

Tiểu Thuyết Dư Thị Diễm Buồn

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Trời đêm tối thui, nếu ai sống ở đây đơn lẻ mà gặp đêm nào mưa rơi thì chắc là thê thiết lắm. Bởi tiếng nhóc nhen, ếch, nhái, ễnh ương kêu cùng một lúc nghe buồn não nuột! Và hai cha con về đến nhà trời mới bắt đầu mưa. Cơn gió mạnh hất qua làm mưa tạt rào rào trên tấm vách bô kho ở nhà ăn. Ấy vậy mà bên ngọn đèn dầu chân cao, có ống khói cao, tìm được khơi nên sáng tỏ thấy rõ những món ăn trên mâm cơm còn nghi ngút khói. Hấp dẫn nhất vẫn là chén cơm trắng phau phau còn thơm hương gạo mới. Món khổ qua xào tóp bạc. Cá mè vinh nấu ngót vắt chanh. Cá lòng tong kho tộ để mỡ nước và rắc tiêu sọ. Dĩa đọt nhãn lồng luộc. Chỉ vài món ăn đơn sơ bình dân đó thôi, đủ làm cho gia đình bà Tư Hiền năm người ăn sạch nôi sạch ơ. Họ vừa ăn vừa nói cười vui vẻ, bỗng Tổ Tiên nhìn chị cảm râm:

- Lớp của chị lúc này sao hay tan học trễ quá vậy? Nên bữa nào cả nhà cũng chờ cơm, làm người ta đói bụng muốn chết. Mùa mưa mà không đem áo mưa theo, coi chừng cái tánh để quên khó nhớ của chị có ngày sẽ làm chị bị ướt như chuột cho mà coi. Rồi chị ngã bệnh báo hại người ta. Mà em hỏi thiệt, tan học trễ hay là chị đi chơi đâu đó?

Tổ Tâm miệng vừa và cơm nuốt vội mắt vừa háy em:

- Đừng có nói bậy ghen mậy! Ở đây có chỗ nào để cho chị mầy đi chơi? Năm chuẩn bị để thi mà. Thầy cố gắng dạy, trò cố gắng học để kỳ thi tới có kết quả tốt. Bộ mầy không thích như vậy sao? A, mà tao biết mầy thông minh nên học giỏi rồi cần gì cố gắng, không học bài cũng làm bài được chớ đâu phải như tao.

Biết con em nói xỏ mình nên Tổ Tâm gheo lại và thấu cạy cô ả để ba má rầy chơi. Vì trong nhà có đứa nào ỷ lại mình học giỏi, hoặc bê trễ việc học hành thì bị ba má họ rầy ngay. Cô em cũng chẳng vừa, lườm chị con mắt có đuôi:

- Thôi bà ơi! Hôm không đem áo mưa đi rước, ba không đi rước thì bà bị ướt như gà mắc nước rồi, và 5 canh gà gáy bà mới mò về đến nhà.

Tổ Tâm cười cười:

- Ờ há, mầy nói đúng. Nhưng tao nghĩ cũng hình như sai rồi! Nếu ba không đến rước, thì tao được đi xe hơi về rồi đó mầy à.

Tổ Tiên trở mắt nhìn chị không tin:

- Chú Thiện Cẩm đi Sài Gòn hôm qua chưa về. Ai cho bà quá giang? Đừng có xạo ghen.

Thiện Tổ dùng đũa trả lời thay con gái lớn:

- Tổ Tâm nói thiệt chớ không xạo với con đâu.

Rồi chàng quay qua nói với vợ, cũng để cho cả nhà cùng nghe:

- Em biết khi đi rước Tổ Tâm anh gặp ai không?

Bà Tư Hiền múc thêm thức ăn. Tổ Tiên nhìn cha. Cẩm Hương lắc đầu, hỏi:

- Anh gặp ai vậy?

Thiện Tổ chậm rãi trả lời:

- Anh gặp cái ông ồm ồm cao cao làm bên văn phòng quận đã tận tình cứu giúp những nạn nhân trong lần chìm tàu có Tổ Tâm cũng kẹt trong chuyến tàu đó. Anh đã quên ông ta bấy lâu nay nên không nói để em cảm ơn người ta. Anh nhớ trước đó mình đã gặp ông ta một vài lần. Hình như trong lần dự lễ mãn khóa học của các con mình. Em còn nhớ không?

Cẩm Hương nhăn mặt, hỏi lại chồng:

- Bên văn phòng quận thiếu gì người ồm ồm, cao cao như anh nói, nên ai biết được ông ta là ai? Ít ra phải biết là ông ta tên gì, hoặc làm chức vụ gì mới đoán được chớ.

Thiện Tổ lấy tay vỗ vào trán:

- Lúc nãy ông ta có nói tên, nhưng anh quên mất tên gì rồi. Ở Tổ Tâm, con còn nhớ cái ông hỏi chiều nói chuyện với ba khi ba tới rước con đó, tên gì không?

Tổ Tâm lơ là trả lời:

- Hình như tên Trần gì đó, con không để ý, nên không biết có đúng không.

Cẩm Hương chau mày suy nghĩ. Bỗng mắt nàng sáng lên:

- Phải Đào Vũ Kỳ Trân không? Ông ta còn trẻ, người dong dãi cao, hay mặc bộ đồ lính, mang giày đen cao ống, đi xe Jeep. Có đúng không?

Thiện Tố xác nhận:

- Đúng, đúng! Anh nhớ ra rồi, tên ông ta là Đào Vũ Kỳ Trân.

Nàng nhìn con gái mình như dò xét:

- Tố Tâm, con quen với ông Trân ấy hả? Con có biết ông là ai và làm gì ở quận này không?

Tố Tâm ngạc nhiên nghe mẹ hỏi, cô lắc đầu:

- Con không quen ông, cũng không biết gì về ông ta. Hôm chím tàu, ông có lấy lời khai của Tuyết Mai và lời khai của con. Ông nói ông làm bên quận, nên con chỉ biết có vậy thôi.

Bà Tư Hiền, ăn xong lại bàn rót nước uống, hỏi con dâu:

- Ờ, ờ! Má nhớ ra rồi. Cái ông cỡ chừng ba mươi ngoài tuổi chớ mấy. Mặt mày sáng láng, ăn nói mềm mỏng lịch sự. Hôm lễ bãi trường, cô Tố Tâm nhà mình ôm mớ áo khăn mùa vũ nhờ đem về nhà trước dùm, vô ý làm sao mà vấp té nhào vào ông ta đó chớ gì?
- Dạ phải, chính là ông ta. Nhà mình có ai biết ông ta làm gì ở quận này không?

Cả nhà yên lặng. Tố Tiên lên tiếng:

- Con nghĩ ông ta làm gì bên công an, hay cảnh sát nên mới lấy lời khai của nạn nhân hôm tàu chím.

Cẩm Hương uống hớp nước do chồng rót. Nàng bảo:

- Tố Tiên nhận xét cũng không sai lắm. Nhưng ngày hôm đó ai cũng quá bận rộn, nên ông ta chỉ phụ lấy khẩu cung thôi con à. Đó không phải việc làm chánh của ông đâu.

Rồi nàng ngừng lại, nhìn chồng, hỏi:

- Anh thật sự không nhớ ông ấy là ai sao? Đào Vũ Kỳ Trân là đương kiêm Quận Trưởng, quận này. Ông đổi về đây cũng cả năm rồi.

Cả nhà ngạc nhiên chừng hửng, nhứt là bà Tư Hiền và Thiện Tố. Chàng vỗ trán cười, nói như chọc quê vợ:

- Thiệt tình, anh lằm chằm và trí nhớ sao dạo này tệ quá đi. Ông ta thỉnh thoảng có ký vài giấy tờ cho việc làm ăn của nhà mình. Chắc là tại anh luôn bị vợ kèm kẹp mới ra nông nỗi này. Thậm chí nguy! Thậm chí nguy!

Bà Tư Hiền nói:

- Mèn ơi, các thanh niên trai trẻ bây giờ giỏi quá đi. Chớ má lúc còn trẻ, mấy ông Quận trưởng già cúp bình thiết. Đi đến đâu họ cũng có tiền hô hậu ủng đón tiếp rần rần rộ rộ chớ đâu phải như bây giờ. Cái cậu trẻ tuổi ngồi chung hàng ghế với ông ta cũng làm chức phó. Nghe nói ông học ra trường Hành chánh gì đó, má không nhớ.
- Trường Quốc Gia Hành Chánh nội à.

Thiện Tố thuật lại sự gặp gỡ giữa mình với ông Trân lúc nãy đi rước Tố Tâm cho mọi người nghe. Cái nhại bèn của người phụ nữ, nhứt là người tể nhị như Cẩm Hương. Làm sao nàng không để ý và theo dõi cử chỉ, nét mặt của con mình được. Nhưng Tố Tâm thật vô tư, chẳng một chút để ý về câu chuyện của ba cô vừa kể. Bởi với cô đó là một việc hết sức bình thường vì lịch sự, vì giao tế, hay một việc gì đó giữa người lớn với nhau. Những chuyện như vậy đã xảy ra hà rầm hàng ngày, chớ chẳng có gì mới mẻ cả.

Tố Tâm đi thẳng lại kệ tủ, bưng hộp và mở nắp. Mùi nước cốt dừa bột nướng tỏa thơm phưng phức. Những cái bánh men tròn, lớn bằng nón chân cái màu cam, màu lá dứa, màu hồng, trắng chen lẫn lộn với nhau. Bánh gai dài bằng ngón tay, hai bên rìa như có gai cũng được pha nhiều màu mà hai hôm trước, Hồng Nguyệt con của thím Thiện Cẩm mang đến nói là của mẹ cô mới học làm được, xin tặng cả nhà Thiện Tố ăn lấy thảo. Tố Tâm đưa mời bà, mời cha, mẹ, và em dưng. Cô cũng cho vào miệng mình một cái nhai rạo rạo, chép chép miệng rồi khen béo, khen giòn một cách thống khoái.

Tố Tâm chợt nhớ đến Hồng Nguyệt cô em chú bác với mình. Cô ta càng lớn càng xinh đẹp. Kể từ khi chữa bớt tật chân thấp chân cao, lại còn lì vết rỗ trên mặt, cô cũng ít khi giao thiệp với người ngoài. Hồng Nguyệt thân với hai cô Tố, Kiều Nga, Kiều Phương và anh Thiện Cần. Vì họ rất thông cảm cái bất hạnh của cô, an ủi khuyên lơn cô, khuyến khích và hy vọng sau này cô trở thành một ngôi sao trên văn đàn. Hồng Nguyệt ít khi chịu đi đâu nhứt ra giữa đám đông. Mọi việc trong nhà cửa gần như cô thay mẹ làm hết, cô biết làm những món bánh mứt cầu kỳ, biết nấu ăn ngon. Hay chăm sóc lau chùi nồi niêu, chén bát. Mỗi khi nhà có đám tiệc một tay cô chỉ huy cho người giúp việc lo trong ngoài, thu dọn cất giữ đâu ra đó.

Thím Thiện Cẩm và bà nội lớn rất hài lòng khi giao việc nhà cửa bếp núc cho cô. Ấy vậy mà nhà có gì ngon, vài vóc nào đẹp, sang thì cô nhường cho chị cho anh, cho chị. Hồng Nguyệt thường bảo rằng: "Tôi đâu có

thường giao tế bên ngoài thì cần chi những đồ đẹp đồ tốt". Còn ăn uống cô chỉ cần no bụng thôi, ăn sao cũng được, không cần phải ăn ngon, bởi có thức ăn no bụng được rồi, cần gì phải món ngon vật lạ cầu kỳ". Cô thích trang hoàng nhà cửa, thích viết văn như ba cô. Bây giờ cô là một trong những cây viết trẻ được nhiều người biết đến và có nhiều độc giả thương mến, khuyến khích. Bài đầu tiên cô viết là "Quê Ngoại", khi cô đưa bản thảo cho ba cô xem, Thiện Cảm vui mừng quá đỗi, ông không ngờ con gái mình có ý tưởng cao đẹp và lối hành văn mượt mà như vậy. Ba cô khen con gái mình mới bắt đầu viết văn mà đã hơn ông lúc khởi đầu. Theo đà này cô sẽ vượt qua ông là cái chắc. Ông thầm cảm ơn Thượng Đế đã ban cho đứa con gái thiết thời của ông tâm hồn và tài nghệ hơn hẳn những người con gái khác. Thượng Đế rất công bình, đã lấy của con ông cái này thì Thượng Đế ban cho thứ khác quý báu hơn nhiều. Hồng Nguyệt được giải 3 trong kỳ thi truyện ngắn toàn quốc của tạp chí "Gió Xuân". Mới mười bảy tuổi mà cô đã được 4 tờ báo chính thức mời cộng tác. Tuy nhiên, Thiện Cảm thường khuyên con:

- Bây giờ mới bước vào tuổi thanh xuân, con viết về cái tuổi thơ ngây quý báu đó rất đạt. Nhưng ba hy vọng khi trưởng thành, con viết những tác phẩm thuộc về quan niệm cuộc sống sâu sắc hơn, truyền cảm và luyện đạt chơn tình thế sự hơn. Vậy con nên trau dồi kiến thức bằng cách tiếp xúc với nhiều bạn bè để học kinh nghiệm sống của họ. Nhất là con phải đọc cho nhiều sách. Được vậy, mai sau mới lọt vào văn học sử nước nhà.

Thiện Cảm bỗng đắm xuồng bản vào câu chuyện:

- Ba viết về tâm lý người đời rất xuất sắc. Ba dùng ngòi bút vẽ xã hội muôn sắc, muôn vẻ, muôn màu làm rất nhiều người mê thích. Nghe nói sở dĩ ba sành đời là vì lúc trẻ ba ăn chơi bạt mạng, thông thạo tứ đồ trường. Cho nên dưới ngòi bút của ba, những cảnh trụ lạt hiện ra thiên hình vạn trạng. Có phải vậy không ba?

Thiện Cảm chẳng nói, chẳng rằng, ôm siết thằng con trai cứng của mình vào ngực vỗ vào lưng nó cười ha hả trước cái nguýt thật bén của vợ. Thiện Tố có vẻ suy nghĩ:

- Ông Đào Vũ Kỳ Trân còn nói hôm nào sẽ đến thăm nhà mình nữa.

Tố Tiên cũng chộp mấy cái bánh nhai nuốt ngon lành, trề miệng nhìn Tố Tâm cười, lên giọng chị ả:

- Xi, tối ngày chỉ biết lo ăn không hà.

Tố Tâm háy em:

- Nói bằng thừa, người ta ăn để sống, không ăn làm sao sống hả con kia? Mà cũng ăn như mọi người mà còn ăn xả láng nữa. Coi chừng phát phì sẽ bị đem cân bán cho lò heo bây giờ. Ờ, xin lỗi ghen cô Ba Khía! Cô Ba có biết không? Người ta ăn để sống, chứ còn chị Hai cô đây, ăn là để mà thưởng thức cái hương vị của món ăn đấy cô ạ!

Nói xong, Tố Tâm cười hí hí chọc quê em của mình bằng cách đi ẹo qua ẹo lại trước mặt em, rồi ba giờ bốn cẳng nhanh chân chạy vào phòng. Tố Tiên phóng rượt theo. Thế là tiếng la ơi ơi, hòa với tiếng cười ngất ngất, tiếng hăm he méc bà, méc mẹ, méc ba của hai cô Tố dưới mái nhà đầy ắp thân thương và hạnh phúc, ở chốn quận lỵ nhỏ bé thuở đất nước an bình, dân cư lạc nghiệp này. Nếu mà thiếu đi tiếng nói, giọng cười giòn giã của hai cô thì có lẽ gia đình này sẽ không còn có ý nghĩa trong cuộc sống nữa.

Các nhựt báo về sớm nhứt đã được bày bán ở các sạp sách báo gần bến xe đò nằm dọc theo Quốc Lộ Bốn. Có một cái tin làm xôn xao dân hiếu kỳ sống trong quận, và gây sôi nổi cho những kẻ có lòng để tâm theo dõi sinh hoạt nền văn học nghệ thuật của xứ sở nước nhà. Bởi quận lỵ nhỏ bé này, từ tạo thiên lập địa đến nay chưa từng có, mà thật sự trong tỉnh Định Tường cũng chưa quận nào có được cái hân hạnh và hãnh diện với cái tin này. Năm nay có đến 4 kiều nữ của quận đi dự thi điện ảnh. Những cái tí lớn, có hàng chữ được tô màu đậm đen, xanh dương, đỏ chói hay vàng khè ở trang đầu những tờ tuần báo, nguyệt san, nhật báo kết quả kỳ thi điện ảnh của hãng phim Phi Yến. Nhận xét khách quan của giới yêu mến nền Văn Học Nghệ Thuật đều phải công nhận cô giải nhì có khuôn mặt đẹp khả ái, duyên dáng và vóc mình cân đối trội hơn cô giải nhứt nhiều. Tại sao vậy? Ai mà biết! Có lẽ mấy ông bà giám khảo ngủ gục vì quên uống cà-phê? Hay trong cuộc thi có gian lận chẳng?

Cho dù có nhiều phản ứng của ký giả, của những người đi xem cuộc tuyển lựa thì cũng không thay đổi gì! Bởi kết quả đã đưa ra thanh thiên bạch nhựt rồi. Bây giờ chỉ còn nước chờ xem về phần diễn xuất, giọng ca, dáng vóc, và nhứt là vận may của mỗi tân kiều nữ tài tử này. Mọi người mong chờ sẽ được câu trả lời, sẽ làm sáng tỏ mọi việc một cách thỏa đáng.

Tổ Tiên tay ôm cặp da, tay ôm mấy tờ báo chạy bay về nhà. Vừa bước vào cửa, cô còn thở hào hển, mắt cô ngó dáo dác tìm kiếm người nhà, miệng gọi lớn:

- Chị Tổ Tâm, chị Tổ Tâm... Chị Tổ Tâm đâu mẹ?

Cầm Hương ngồi trên bộ ván đóng bằng cây mít nơi nhà bếp. Nàng đang lật rau nấu canh, đủ loại rau xanh tươi non nhắn, nào là: mỏng tơi, đọt ớt, đọt mướp, rau dền, bồ ngót... và còn có mấy trái dưa leo đèo đẵn, mấy trái bắp non tặt nguyên khăng khiu để nấu nồi canh tập tàng với cá rô non. Mà bà má chồng đang rửa cá bỏ xương. Cá rô nấu canh tập tàng là ngon nhất hạng không chê vào đâu được! Tuy nhiên, loại cá đồng này nổi tiếng nhiều xương, và xương cứng cho nên bà cẩn thận lựa lấy từng miếng thịt cá, còn xương thì bỏ đi, để các cháu của bà ăn khỏi bị mắc cổ. Nghe tiếng cô cháu Út réo chị. Bà âu yếm lên tiếng hỏi:

- Cái gì mà cô Út gọi chị bài hãi vậy cà?

Cầm Hương không lạ gì cái tánh tinh cô con gái này của mình. Chắc là phải có việc gì gấp rút, hay quan trọng nên về tới cửa thì cái giọng quai quải rồn rảng, chan chát của cô đập vào lỗ tai nàng. Cầm Hương hỏi:

- Chuyện gì mà ào ào vậy Tổ Tiên? Con gái gì mà không đầm thắm nét na chút nào hết. Chị Tổ Tâm hôm nay về trễ. Nó có nói với mẹ sẽ ghé qua nhà bạn trả mấy cuốn sách chi đó. Có chuyện gì vậy?

Tổ Tiên mắt sáng rỡ, miệng cười tươi như hoa. Mặc dù cô vẫn còn thở mạnh lấy hơi lên vì chạy mệt. Cô đưa mấy tờ báo cho mẹ, vui vẻ nói:

- Mẹ xem đi, rồi sẽ biết. Hay quá! Ông Trên không phụ kẻ có lòng.

Cô bỏ lửng câu nói, te te lại lu nước mưa múc một gáo uống ừng ực ngon lành. Thay vì nhìn các tờ báo con mới để gần đó. Cầm Hương lại nhìn con lắc đầu cười nhẹ "Con bé này thiệt là hồn nhiên vô tư lự". Bà Tư Hiền hỏi cháu:

- Chuyện gì mà cháu có vẻ hí hờn quá vậy? Bộ báo đăng cháu học giỏi, thi đậu cao hả?

Tổ Tiên cười nhăn mặt, nũng nịu:

- Tội nghiệp quá đi! Với bà, hai chị em cháu lúc nào cũng số 1 hết! Ai mà nói chúng cháu tệ là bà sẽ cho trảm thủ hoặc lưu đày chung thân kẻ đó liền. Không phải vậy bà à. Minh giỏi có người giỏi hơn. Nếu báo có đăng mấy đứa học giỏi thì cũng chưa tới tên cháu bà đâu. Thừa bà, hôm nay báo đăng kết quả thi điện ảnh vừa rồi, có 4 kiểu nữ ở "Cai Lậy Quốc" dự thi đó mà.

Bà Tư mắt sáng rỡ, bảo cháu:

- Vậy hả? Đâu cháu đọc cho nội nghe coi. Kiểu Phương con của cô Ba cháu, Tuyết Mai, và 2 cô kia nữa đã được vào chung kết rồi hả? Kết quả ra sao cháu?

Tổ Tiên bỗng chạy vọt ra cửa. Thì ra cô nghe tiếng lao xao của cha và chị vừa về tới nhà. Tổ Tâm cũng đang cầm mấy tờ báo trên tay. Tổ Tiên xịu mặt, có vẻ thất vọng:

- Xời ơi, người ta đã mua rồi mà còn mua nữa?

Tổ Tâm cười lí lắc, trả lời tròn lỏn:

- Vậy hả? Ai mà biết!

Thiện Tổ an ủi cô con Út:

- Có sao đâu, một hồi nữa con Hiền Từ sẽ qua bên này lấy nếp than và đậu xanh. Con hãy lấy bớt mấy tờ báo trùng nhau gửi về cho nội. Chắc ông nội và bà nội lớn cũng trông lắm tin lành. Vợ chồng cô Ba con đi lên Sài Gòn đến nay vẫn chưa có tin gì về.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Nồi cơm gạo nàng hương thơm lừng nghi ngút khói lan tỏa trong căn bếp lợp bằng tôn, nối liền với căn nhà dưới. Bàn ăn hình tròn bằng gỗ thao lao màu nâu có vân ngà ngà, ở lõi quặt tròn như khu ốc màu nâu sậm. Năm cái ghế đầu, bàn ngồi rộng của ghế cũng bằng cây thao lao. Gia đình bà Tư Hiền ngồi vào ghế dùng bữa cơm chiều. Trên mâm có tôm lóng lệt vỏ kho tàu, nước gạch tôm sền sệt màu vàng cam đóng theo thành đĩa, cùng những miếng thịt ba chỉ xắt mỏng màu nâu sẫm phần mỡ bóng lờng nằm trong chiếc đĩa kiểu bửm (lòng đĩa sâu) tráng men. Mùi tiêu cà rắc trên tôm, mùi tỏi làm... điếc cả hai lỗ mũi kẻ sành ăn. Tô canh tập tàng lớn nằm bên chén nhỏ nước mắm nhĩ Phú Quốc có mấy trái ớt hiểm chín đỏ cắt đôi hột trắng nổi trên mặt. Hấp dẫn hơn là đĩa bàn rau càng cua bóp sỏi trộn giấm đường.

Trăng non đầu tháng đã in nét mờ mờ ở phương đông. Nền trời chiều còn sáng với những tia nắng yếu ớt rơi rớt trên vách tre, bên mái hiên nhà. Cơn gió mát thổi qua làm xao động những cành lá sum sê của cây

mận, cây cam. Bên sàn lảng, những chiếc lá già úa của cây so đũa tua tủa bay làm vàng mặt nước ao phẳng lặng. Tố Tâm ra múc nước lu rửa tay và rửa sơ mặt trước khi ăn cơm. Tiện tay, cô vớ lấy mấy cái quần, cái áo phơi khô trên sào nửa gần đấy đem vào. Nhìn trời chiều bằng lảng, mây trắng nhẹ nhàng bay, cô chợt cảm thấy lòng mình vui vui, buồn buồn lẫn lộn. Rồi cô buông tiếng thở dài thườn thượt mà chính cô cũng không biết nguyên nhân có từ đâu? Bỗng có tiếng mẹ gọi cô vào ăn cơm. Cô lớn tiếng: “Dạ, con vào ngay”. Hai tay ôm mở áo quần khô trước ngực, Tố Tâm thờ thẩn đi vào nhà.

Mọi người ăn uống, nói chuyện vui vẻ cười giòn giã như bắp rang. Đề tài chánh trong bữa cơm chiều hôm nay không phải là chuyện ở máy chà lúa của Thiện Tố, chuyện trong trường của Cẩm Hương đang dạy học, chuyện mấy con gà mái tơ đẻ trứng, mấy con vịt mới nở, con heo có chữa của bà Tư Hiền, hay chuyện học hành của hai cô tiểu thơ trong gia đình họ Trần. Không phải, mà đây là chuyện thời sự nóng hổi của 4 kiều nữ Cai Lậy Quốc dự thi điện ảnh. Thiện Tố vui vẻ bảo với cả nhà:

- Lần này anh chị Kiều Liên càng hãnh diện và càng lên mặt với xóm làng nhiều hơn trước. Ăn ké để lấy le với thiên hạ vào cháu Kiều Phương được sắp hạng 3 trong kỳ thi tuyển lựa điện ảnh này còn có má lớn, và chị Kiều Lan. Má lớn thì không nói gì chớ bà Kiều Lan thì hết xẩy rồi. Ở đây không có máy phóng thanh, nếu có dùng được chắc chỉ cũng mượn để loan tin cho làng nước biết rồi.

Cẩm Hương cười nhìn chồng:

- Anh có ăn ké vinh quang cô cháu cưng của anh không?

Thiện Tố nuốt vội miếng cơm, cười nói:

- Sao lại không? Cũng có chút đỉnh chớ. Những phần tử trong nhà họ Trần đều vui mừng lắm. Ở nhà bình thường gặp, có thấy con Kiều Phương đẹp gì đâu, không ngờ áo quần, nữ trang, son phấn, ánh đèn đã tạo cho Kiều Phương đẹp bội phần. Nếu không có tên cháu dưới tấm ảnh, anh không thể nào nhìn ra nó được.

Bà Tư Hiền nói:

- Dưới mắt ông đạo diễn Hoàng Tâm nào đó, nếu không ăn chắc thì ông đâu có giới thiệu.

Nói đến đây, bà triu mền nhìn hai cháu mình, mắt sáng rỡ, tiếp:

- Phải Tố Tâm và Tố Tiên của tao mà đi dự thi thì tụi nó cũng chẳng thua ai.

Tố Tiên nhăn mặt, nhõng nhẽo:

- Tại bà thương hai cháu quá nên lúc nào bà cũng thấy chị em cháu hơn những người khác. Bà ơi, bà chỉ nói nhà mình nghe thôi nghen. Ra đường bà mà khen tụi cháu như vậy, họ sẽ chê cười tụi cháu cho mà coi.

Tố Tâm lên tiếng:

- Bà và ba mẹ có thấy ảnh của Tuyết Mai quá đẹp không? Trên bìa của tờ Nguyệt San Điện Ảnh, nó có khuôn mặt thật khả ái như mặt cô đào Michèle Mercier, và vóc dáng có thua chi vóc mình nữ tài tử nổi tiếng thế giới Brigitte Bardot đâu? Nó phải trúng giải nhứt mới đúng, mới xứng đáng.

Tố Tiên chen vào:

- Cái cô chiếm giải khôi nguyên Nhan Như Thúy Ngọc này, cái tên ôi đẹp làm sao, nhưng có nhan sắc tầm thường. Hình như mũi cô ta hơi tẹt, hàm răng cô ta hơi hô nữa chớ? Thiệt, mấy ông chấm giải kỳ thi này chắc sợ oai hùm của cha chú gì con cắc ké đó rồi. Em mà có dự thi lần này thì con đó sẽ biết tay em.

Tố Tâm lạnh miệng, rồi trề môi hất hàm, hỏi:

- Mày sẽ làm gì nó con kia? Hãy chờ xem đi, thế nào con nhỏ khôi nguyên đó cũng rơi đài nghe cái tồn cho mà coi. Mày đừng có cắn đít nó nghen Tố Tiên.

Biết thế nào em cũng rước đánh. Tố Tâm nói xong vừa cười sặc sụa vừa nhanh chân lại đeo lưng ba, rồi nhảy sang lưng mẹ, lưng ba... Còn Tố Tiên nghiêng rặng trèo treo, rước theo chị, mà tay quơ được khăn, nùi giẻ gì cũng chọi chị tưới hột sen. Cẩm Hương vừa cười vừa mắng yêu hai con:

- Hai đứa con lớn chồng ngồng rồi mà không giữ nét na gì cả. Hãy nói chuyện đàng hoàng, đừng có giỡn ồn ào nữa! Mẹ hồi tuổi các con đâu có liếng khỉ như vậy nà.

Tố Tiên cười hí hí, áp đảo lại mẹ:

- Bởi vậy anh chàng Thiện Tố của bà Tư Hiền mới chết mê, chết mệt cô gái Lái Thiêu. Chớ như tụi con thì ai mà thèm... Có phải không ba?

Cẩm Hương nguyệt con:

- Con lạnh quá đi, mẹ cãi không lại bọn bây đâu. Nè, Tố Tiên đừng đoán mò như vậy, oan cho mấy người chấm thi mà mang tội. Hạng nhứt, hạng nhì kia nếu cứ theo thứ hạng mà phê phán ngay thì hãy còn quá sớm. Chờ thời gian, các cô đó diễn xuất thế nào, khán thính giả phê phán, có lẽ là sẽ chính

xác nhưt. Các cô có nổi tiếng hay không nào phải chỉ nhờ vào sắc đẹp, mà còn nhờ vào sự may mắn, nhờ năng khiếu trời ban và Tổ đái nữa. Có những kếp hát, đào hát khi diễn xuất trên sân khấu vừa giầu hay, vừa đẹp quá chừng đi, nhưng khi bỏ lớp phấn son ra thì xấu đầu xấu đởn. Còn có những người đẹp mà lên sân khấu lại không đẹp, diễn xuất dở òm hết sức vô duyên.

Bà Tư Hiền thật thà:

- Ờ, vợ thằng Tổ nói đúng đó. Hồi nhỏ có dịp đi xem hát bội ở đình thần vào rằm Thượng Nguyên tiết tháng Ba. Dịp đó má coi họ diễn tuồng: *Thần Nữ Dâng Ngũ Linh Kỳ* và tuồng *Tiết Đình San Cầu Phàn Lê Huê*. Má bà má ông đào kếp chánh đóng tuồng đẹp sao mà như tiên sa, phụng lộn vậy. Khi lễ tàn, những buổi hát chầu chấm dứt, họ dọn đi nơi khác. Thì quỉ thần thiên địa ơi! Người nào người nấy óm nhóm như ghiền á phiện, hai con mắt mở không lên. Họ ngồi đầu gãi đó, đứng đầu gãi đó. Bởi mình mấy họ ghê ngứa không hà.

Cả nhà ôm bụng cười lăn cười lộn, cười chảy cả nước mắt! Tổ Tâm cười đau quặn cả bụng. Thiện Tổ hăm tiếng cười của mình lại, cảm rằm mẹ:

- Má đừng quơ đũa cả nắm, nghe tộ quá đi! Người vầy, người khác chớ bộ nghệ sĩ nào cũng vậy hết sao?

Cầm Hương tiếp lời chồng:

- Đó là mấy chục năm về trước lúc họ còn chống bè, chèo ghe, bơi xuống đi hát kìa má à. Chớ bây giờ họ tiến bộ lắm rồi má ơi. Má không thấy các nam nữ ca sĩ, trình diễn văn nghệ ở chợ Cai Lậy hôm đầu năm đó sao? Người nào cũng ăn mặc lịch sự, sang trọng và đẹp quá chừng chừng đi.

Tổ Tiên cười rũ rượi, dừng lại:

- Bà không nghe thấy mấy ông bà đào kếp hát như: Út Trà Ôn, Út Bạch Lan, Việt Hùng, Minh Chí... đi xe Huê Kỳ mắc tiền, ở nhà lầu đó sao?

Tổ Tâm vẫn còn cười, và hăm he bà nội mình:

- Coi chừng đào kếp hát nghe được họ sẽ kiện bà ra tòa áo đỏ đó ghen. May mắn cho con Tuyết Mai, nếu trước khi đi dự thi nó mà nghe bà nói vậy, chắc nó sẽ bỏ cuộc thi quá!

Bà Tư chồm lên lấy vội cái khăn máng trên vách lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên má vì cười. Bà háy con cháu:

- Thì tao thấy sao nói vậy thôi mà, chớ có nói xấu hoặc chê bai ai đâu? Cha con chồng vợ bọn bây chớ có hứa lại tấn công tao. Ngày mai, tao sẽ cho cả nhà ăn muối cục kho quẹt với cơm gạo lứt!

Lại thêm một chập cười rộ lên nữa! Những món ăn vừa miệng, không khí vui vẻ tạo cho gia đình bà Tư Hiền thêm thân thương, ấm cúng. Họ cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Thiện Tổ ngắm niềm vui vẻ chiếu sáng của mẹ, của vợ con, chàng ngẫm nghĩ: Ở đời cần chi danh vọng, tiền của, cửa quyền, ăn mặc sang trọng, tiền hô hậu ủng, xe cộ rầm rộ, kẻ ăn người ở đầy nhà. Nếu trong gia đình mỗi người một ý, trâu trắng trâu đen, không hòa thuận nhau, không ai thương tưởng đến ai, thì cảnh nhà trở nên địa ngục. Có nhà không muốn về, về thì không muốn ở. Như vậy thà rằng không có nhà thì hơn!

Mặc dù Miền Nam không có mùa thu rộ rết với lá vàng bay. Không có sáng mưa rơi, trưa sụi sùi, chiều đổ lệ. Không có mưa phùn, mưa bụi giăng mờ xám tê xám tái không trung, không có gió heo may hắt hiu lành lạnh, không có sương mù âm u kéo dài cả năm mươi bữa, nửa tháng làm ủ dột tâm hồn người và eo xèo hoa lá cỏ cây. Cũng không có *"Ao thu lạnh lẽo nước trong veo"*. Không có thời tiết và cảnh vật mùa thu vàng úa, hắt hiu để gợi ý gợi tình làm tổn không biết bao nhiêu giấy mực của văn nhân thi sĩ đã cảm cảnh sanh tình nơi miền ngàn năm văn vật của đất Bắc, của miền Trung, của Cố Đô Huế một thời thâm nghiêm bí sử...

Nhưng vào tiết trời thu ở miền Nam, lá cây trở thêm xanh đậm, thêm dày, và cũng rụng lác đác để cho mùa xuân trở mầm non sẽ đâm chồi nảy lộc nở hoa, kết trái. Và cho nông dân trồng lúa, trồng khoai, làm rẫy giữa mưa nắng hai mùa.

Con Bạch Yến có biệt danh là Thần Thù, miệng vừa nhai trái me non, vừa ngâm nga: *"Trời mưa lâm râm, cây trâm có trái, con gái có chồng, đàn ông có vợ đàn bà có con..."*. Cả đám nữ sinh rộ lên cười giòn giã tươi vui như tuôn ánh sáng trên đường về. Tà áo trắng các cô tung theo làn gió rồi hạ xuống như đàn bướm bướm. Trời gầm gừ, Tổ Tâm và Tổ Tiên cùng lũ bạn thoăn thoắt đi nhanh, nhưng cả bọn vẫn nói nói, cười cười vui vẻ. Lúc trống trường đánh báo hiệu tan học, thì bầu trời đang sáng lạng bỗng dưng tối xầm lại, mây đen từ đâu kéo đến vùn vù cả một góc trời. Gió thổi vùn vụt, hắt bật chiếc nón lá của Tổ Tâm ra sau, tay cô vội chụp giữ chiếc nón lại, miệng cô la oai oái vì chiếc nón vẫn bị gió bực mạnh muốn bung cả vành. Bạn bè cùng đường bước nhanh, có đứa vừa đi vừa chạy, nhưng khi thấy Tổ Tâm thiếu điều bị gió cuốn bay, mỗi cô một câu vừa cười vừa chọc ghẹo:

- Tố Tâm à, thân mình ốm yếu ho hen của mày, tao tưởng gió bấc chiếc nón đưa mày chu du thiên hạ qua bên kia bờ đại dương, hay về miền tiên cảnh rồi chứ!

Đưa nọ xen vào:

- Những văn nhân, thi sĩ như chú Thiệu Cảm của mày, luôn ca ngợi những nàng có thân hình liễu rũ mai gầy ốm đẹp như thơ, như mộng! Đẹp đâu bọn tao không biết, nhưng trước mắt chút nữa thì kiều nữ Tố Tâm của chúng ta như ngàn cây theo gió cuốn bay mất rồi tụi bây ơi.

Cà bọn lại rộ lên cười, có đứa bình:

- Thôi, tụi bây đừng có xạo! Có đứa nào không khoái ốm, đứa nào cũng mong như mình gầy thướt tha đẹp như liễu, như mai? Trong lòng thì muốn thiếu điều chảy nước miếng, muốn thiếu điều ganh tị nói ra miệng, nhưng khổ nỗi tụi bây tối ngày ăn xạm xạp như cái cối xay lúa. Tụi bây không phát phì như chú Ngâu bán thịt heo có cái bụng thùm lùm như thùng nước lèo, như thím Cầu bán hủ tếu, vừa bự lại mập như cái bao chỉ xanh đựng gạo thì may mắn lắm rồi. Còn nói móc nó ốm gầy gì nữa.

Đưa cười hề hề, hỏi:

- Ê, chị em con Tố cho mày ăn cái gì mà mày bình tụi nó dữ vậy?

Cả bọn cùng cười ha hả quên đi trời đang gầm gừ và mưa sắp đổ xuống đầu. Tố Tâm háy đám bạn:

- Thôi đủ rồi. Tụi bây thiệt là vô duyên hết thuốc chữa!

Cả bọn cười âm lên, chọc quê lại:

- Khỏi chữa! Vì bọn tao có “viên” đâu mà chữa.

Rồi đám “nhút quĩ nhì ma thứ ba học trò” đó cười hổ hổ muốn vỡ chợ. Tố Tiên trề môi bình chị, quắc mắt nói lớn:

- Tụi bây là mấy con yêu lòi, mấy con mắc dịch, mắc toi! Sao tụi bây không giỏi làm điều đi! Lúc trời quang, mây tạnh dưới nắng sáng tà áo dài trắng của tụi bây phát phơ phát phưởng mỗi lần qua ngang đám thanh niên, lại còn làm bộ làm tịch đi lác qua, lác lại như con rắn lêu đêu, để bẹo hình bẹo dạng, ngó mà mắc cỡ muốn chết.

Tố Tâm nhìn mặt em phụng phịu tức cười hỏi đi lạ. Các bạn, có đứa quẹo vô nhà, có đứa rẽ qua đường khác. Có đứa tìm chỗ để tránh cơn mưa lớn sắp trút xuống đầu. Giờ đây chỉ còn hai chị em Tố Tâm nhanh chân rảo bước. Hai cô định đi đến đâu hay đến đó, bởi về nhà phải qua cầu Đức rồi đi thêm một đôi nữa mới tới, nếu dừng lại chờ cho mưa tạnh thì biết đến chừng nào.

- Mời hai cô lên xe, tiện trên đường đi tôi đưa hai cô về.

Chiếc xe hơi dừng sát lề đường, máy nổ xình xịch. Mưa bắt đầu rơi lộp độp trên nón lá, Tố Tiên không cần suy nghĩ nhảy phóc lên xe. Tố Tâm ngần ngại trì tay em lại, và liếc nhìn người tài xế. Tiếng sấm gầm gừ kéo dài, trời khi tối hù khi tia chớp sáng chói lóe lên để rồi phụt tắt ngay. Nhưng Tố Tâm cũng thấy được mặt người lái xe. Ông ta lớn tiếng hỏi Tố Tâm:

- Lên mau đi chứ, cô lừng khừng mưa ướt hết bây giờ.

Thuận đà, Tố Tiên kéo lôi chị lên xe. Mắt thẳng bằng, Tố Tâm chúm nhủi vào mình em. Người tài xế mỉm cười, đợi hai cô ngồi hẳn vào chỗ, ông ta nhấn ga cho xe chuyển bánh. Xe lướt trong cơn mưa đang ào ào đổ xuống, và gió vùn vụt làm quần quật các cây hai bên đường. Chiếc xe lướt nhanh. Tiếng sấm nổ âm âm liên hồi, như long trời lở đất cùng những tia chớp vội.

Xe dừng ở lộ đá trước cầu bán nguyệt đưa vào nhà. Mưa vẫn còn rơi. Người tài xế ấm giọng:

- Trời vẫn còn mưa lớn. Tôi không gấp, hai cô cứ ngồi thêm một chút, chờ cho cơn mưa dịu xuống rồi hãy vào nhà, kẻo bị ướt hết.

Tố Tiên gợn gàng rời khỏi xe. Cô đưa tay dìu chị xuống, dịu giọng:

- Không sao đâu chú, có nón lá che cũng đỡ. Cảm ơn chú cho chúng cháu quá giang. Nếu có rảnh, xin mời chú vào nhà. Giờ này chắc ba mẹ cháu đã về rồi.

Tố Tâm, lí nhí trong họng “cảm ơn”. Người đàn ông, chủ nhân chiếc xe miệng cười tươi, mắt sáng ngời, trêu chọc:

- Tố Tâm nói lớn một chút, tôi không nghe cô nói gì? Được rồi Tố Tiên, không có chi đâu, tôi chỉ thuận đường thôi mà. Cảm ơn cô, thôi để dịp khác. Xin chào hai cô.

Âm thanh máy vẫn nổ giòn, chiếc xe phóng nhanh trong màn mưa để lại màu khói bàng bạc trong trời tối đen như nhuộm mực. Tố Tiên và Tố Tâm, dừng lại bậc xi-măng dậm chân trên manh bao bố đã lót sẵn để đất cát bám vào đôi guốc sơn rơi bớt đi trước khi bước lên thêm nhà. Bà Tư Hiền đứng bên trong mở hé cửa vì sợ mưa tạt. Chờ hai cháu bước lọt vào nhà, bà lên tiếng hỏi, để có hỏi chứ không chú tâm:

- Bà nghe tiếng xe ngừng, bộ hai cháu về nhà bằng xe hả? Trời tối thui như vậy mà xe đồ còn chạy sao?

Tổ Tâm chào bà, định đi vào phòng, cô nói:

- Cảm ơn nội. Ba mẹ cháu về rồi hả bà?

Bà Tư Hiền đưa chiếc khăn cho Tổ Tâm, nói:

- Mẹ cháu về hồi chiều. Ba cháu thì về trước khi mưa một chút, nên không bị ướt.

Bà Tư Hiền đóng cửa và cài chốt cửa lại, rồi chờ Tổ Tiên bỏ guốc ra khỏi bàn chân. Bà lấy hai đôi guốc của cháu để chút nữa ăn cơm xong, đem ra máng xối rửa hết bùn đất. Tổ Tiên lấy chiếc khăn trên tay bà nội, lau mưa văng còn dính lấm tẩm đầy mặt, trả lời:

- Bà thấy hai chị em cháu về mà không bị mưa làm ướt hết, là nhờ ông Đào Vũ Kỳ Trân trên đường đi đầu đó gặp tụi cháu, đưa về dùm. Thiệt đỡ hết sức, nếu không thì tụi cháu bị mưa ướt như gà mắc nước rồi bà à.

Mẹ con bà Tư Hiền và hai cháu nội đang ngồi lựa nếp để làm cơm rượu. Cẩm Hương chợt nhớ đến con Hiền Từ không khỏi bật cười thành tiếng. Bà Tư và hai cô thiếu nữ nhìn Cẩm Hương ngạc nhiên. Tổ Tâm hỏi:

- Chuyện gì mà bỗng dưng mẹ cười một mình vậy?

Tổ Tiên xen vào:

- Chắc là được ba tặng món quà quý rồi?

Bà Tư Hiền cũng như các cháu nội, đang chờ con dâu trả lời. Cẩm Hương bụng mớ nếp vừa lựa xong đổ chung trong nếp đã lựa sạch gạo. Rồi nàng múc mấy lon nếp chưa lựa còn lẫn gạo, đổ vào thúng nhỏ của mình để lựa tiếp. Nàng mỉm cười bảo mẹ chồng:

- Đang lựa nếp, khi không khi không nhớ đến con Hiền Từ mà không nhịn được cười. Hôm chà nếp đem về, bà nội lớn của các cháu hỏi: “Sao nếp năm nay lộn nhiều gạo quá vậy? Tao nghĩ là mấy chú thợ bên máy chà quét không sạch hết gạo trước khi chà nếp”. Nhưng con Hiền Từ vui vẻ như lập được công lớn lên tiếng: “Hôm gặt nếp, lúa của người ta gie qua ruộng nếp của mình con cắt hết. Ai bảo chủ ruộng không rầy la lúa của họ đừng cho nó ngã qua ruộng người khác. Họ phải cảm ơn, mình không đi thưa là phước đức cho họ lắm rồi...” Bà nội lớn mắng vội, và cho là nó tham lam cắt lúa của người ta nên nếp mới lộn quá nhiều gạo như vậy. Nó chăm vằm cái mặt nói rằng nó đã làm lợi cho chủ mà chủ không biết ơn còn rầy chủ nữa.

Bà Tư Hiền phì cười, chép miệng:

- Cái con đó khùng khùng không khùng, điên không điên. Thật tội nghiệp quá!

Tổ Tiên nói:

- Con thấy tội nghiệp chị ấy thiệt! Ông Trời có quyền năng sanh ra con người ở trên đời, sao ông không cho ra đời toàn những người tốt, những người đẹp, người lành lặn, người khôn ngoan. Sanh chi kẻ tật nguyền ngu ngốc thật tội nghiệp người ta quá đi!

Tổ Tâm đang thả hồn theo đôi bướm cổ đang chập chờn trên cánh hoa tím mật. Cô thì nghĩ khác với em. Thượng Đế sanh ra muôn loài. Thật là hay quá, duy nhất có ngài mới làm được mà thôi. Bởi trên cõi đời có thiên hình vạn trạng, chỉ con người mà từ mặt mũi, vóc dáng đến tánh tình có ai giống ai đâu? Nói chi cỏ cây, hoa, lá, trái cùng muôn loài muôn vật khác, từ màu sắc đến tính chất đều khác nhau. Các động vật biết bao nhiêu giống khác nhau. Như đôi bướm vàng nghệ có cánh viền đen nổi bật trên đám hoa cúc tím lá xanh. Cây nhị độ mai có nụ đỏ, với cánh hoa vàng đèo thêm trái đen. Cây mai chiếu thủy với tai bông nhỏ mà trắng nõn nà tỏa hương thơm. Tàu cau như đuôi con phụng bẹ trắng, mùi hoa thơm ngọt ngào. Hoa vông đồng bên vòm rạch đỏ tươi. Bông súng tím đỏ nằm trên mặt nước trong veo. Ôi còn biết bao nhiêu sinh vật khác, biết bao nhiêu cảnh sắc đẹp khác, chỉ có Thượng Đế! Vâng, chỉ có ngài mới tạo dựng ra được vạn vật trên thế gian này thôi.

Cẩm Hương liếc mắt thấy Tổ Tâm đang tư lự. Nàng không nói gì, nhưng lòng hiểu được con mình đang ở vào trạng thái của những thiếu nữ đến tuổi mộng mơ nên hay tư lự vẩn vơ. Ở tuổi mộng mơ! Các thanh niên nam cũng như nữ ưa suy nghĩ nhiều về vấn đề tình cảm hơn là vấn đề tâm linh siêu hình. Nàng đã từng trải qua lứa tuổi đó, nên nàng cảm thấy gần gũi với con gái mình khi thấy chúng ngồi trầm tư mặt tường. Đôi lúc nàng thầm nghĩ: Trên đời này không có cái gì quan trọng hơn hai đứa con nàng. Chồng có thể bỏ được, nhưng con thì không thể nào nàng xa chúng được trừ khi nàng chết! Nàng nhớ chợ Tết năm rồi, có người đã bỏ đứa bé sơ sinh trong giỏ xách ở góc nhà lồng chợ. Thấy đứa nhỏ khóc khan cả cổ vì đói, mặt tái bầm vì lạnh, nàng đã khóc, và nghĩ ngợi nhiều, nhưng cho đến bây giờ nàng cũng nghĩ không ra là tại sao lại có những người mẹ bỏ con như vậy?

Mớ nếp đã lượm sạch hết gạo. Bà Tư Hiền bung ra sàn lãng lặt ngửa cái vệm, múc nước đổ vào và vút cho sạch bụi, cám. Cẩm Hương bảo Tố Tiên nhúm lửa để cho mẹ chồng nấu nếp làm cơm rượu. Nàng chưa làm cơm rượu lần nào, nhưng đã nhìn thấy mẹ chồng làm nhiều lần. Nếp nấu chín, không khô quá, cũng không được nhão quá. Trải nếp mỏng lên cái xề bằng tre đương dày rồi rắc đều loại men ngọt dùng làm cơm rượu được cả nhuyễn như bột. Để cho nếp rải men được nguội, nàng phụ với má chồng nhúng tay vào chén nước muối vò nếp từng viên tròn lớn hơn ngón tay cái và nhỏ hơn ngón chân cái. Sắp nếp vò viên vào cái thố, viên này sát viên kia thành từng vòng bao từng viên bằng lá chuối (để nếp nở không dính vào nhau và khi lấy ra viên cơm rượu không bị bể). Xong, bà đậy kín miệng thố và giữ chỗ ấm như là trong tủ ở nhà bếp (không phơi nắng). Sau 3 đêm nếp lên men thành cơm rượu ngọt và nồng ngát hương vị rượu đế. Chỉ qua đêm thứ hai thôi là căn nhà bếp bát ngát mùi cơm rượu rồi. Xôi vò ăn với cơm rượu là hai món ăn cặp mà gia đình Thiện Tố ai cũng thích, nhứt là Thiện Tố.

Tố Tâm dọn dẹp và quét hốt những gạo nếp rơi rớt dưới nền nhà đem thả ngoài sân cho gà ăn. Nếu không thì một hồi, cả đám gà thấy được sẽ kéo nhau chạy loạn vào nhà phệt tùm lum thì phiền lắm.

Lửa bắt đầu cháy bùng, Cẩm Hương bung nồi nước để trên bếp. Nàng còn đang lúi húi bỏ thêm củi cho lửa cháy mạnh để nước mau sôi. Nàng bỗng nghe tiếng như có tiếng hai người chào hỏi nhau. Nhìn qua mặt cáo cửa sổ, Cẩm Hương thấy rõ Tố Tiên và dáng người đàn ông lạ. Tiếng nói của Tố Tiên rõ mồn một:

- Mời chú vào nhà, cháu sẽ mời mẹ cháu ra.

Tiếng người đàn ông nhỏ giọng:

- Cẩm ơn cô, tôi qua ngang đây thấy có người nên tiện díp ghé thăm chớ không gì quan trọng. Bác có bận lắm không, nếu bận thì khi khác tôi sẽ đến. À, tôi có thể ngắm những chậu hoa kiểng bên ngoài này được không cô?

Tố Tiên cười giòn:

- Mời chú cứ tự nhiên. Mẹ ơi, có khách.

Cẩm Hương lấy làm lạ. Bởi nhà mình ít khi có khách đàn ông đến mà không biết trước. Chỉ có Thiện Cẩm, hoặc Tuấn hay Thành em nàng mà thôi. Nghe con gọi, Cẩm Hương vuốt lại mái tóc, kéo thẳng nếp quần. Đi ngang buồng ngủ, nàng dừng lại vớ lấy chiếc áo bà ba màu xám nhẹ máng trên móc mặc chồng thêm vào rồi bước ra. Đứng trong cửa nhà nhìn thấu ngoài sân sáng, ngạc nhiên quá đỗi, nàng dụi mắt hai lần sợ mình lại nhìn lầm, rồi bước ra xuống bậc tam cấp, điềm đạ lịch sự chào:

- Xin chào ông. Mời ông vào nhà.

Người đàn ông trẻ vui vẻ nở nụ cười thật tươi, lễ phép chào lại:

- Dạ chào bác giáo, bác có khỏe không? Hôm nay trên đường cháu đến Cái Bè thăm vợ chồng người anh họ, tiện díp ghé qua thăm. Xin lỗi sự đường đột này, có làm phiền bác không?

Cẩm Hương vẫn còn dè dặt trong cử chỉ và lời nói của mình:

- Ông ghé qua thăm là điều hân hạnh cho chúng tôi. Hôm nay cuối tuần và lại ở thôn quê thì thời gian không bị gò bó lắm như ở thành thị, nên không có gì phiền cả. Mời ông vào nhà uống trà.

Khách ngồi vào bàn. Cẩm Hương nhẹ giọng:

- Cẩm ơn ông, hôm trước ông đưa các cháu về nhà dùm. Nếu không có ông thì hôm đó hai đứa bị mưa làm ướt hết.

Tố Tiên bung ra hai tách trà, rồi lẩn vào bên trong. Cẩm Hương mời mọc:

- Mời ông dùng trà. Thưa ông, nhà tôi về có nói là bữa nào đó có gặp ông. Cho đến nay ông vẫn còn áy náy trong lòng là chưa tạ ơn ông cùng quý ông bên quận đã hết lòng cứu giúp cho con gái chúng tôi và những người trong chiếc tàu chìm năm rồi.

Người đàn ông có giọng nói ấm áp và sang sảng, nụ cười tươi:

- Không có chi đâu bác. Việc đó bất cứ ai thấy cũng tình nguyện cứu giúp mà. Bác nói với bác trai đừng có để trong lòng. Thưa, bác trai đi vắng hả bác?

Cẩm Hương cười mở:

- Cẩm ơn ông. Nhà tôi hôm nay vẫn làm việc bên máy chà.
- Cuối tuần cũng đi làm sao bác?

Cẩm Hương cười:

- Việc nhà mà ông, làm gì có cuối tuần. Nhưng nếu muốn nghỉ, muốn đi hoặc về lúc nào cũng được. À, hay để tôi bảo cháu mời ông về. Thật sự ông muốn gặp ông để tỏ lòng biết ơn, nhưng sợ ông bận rộn.

Người đàn ông cản lại, anh ta xin hẹn díp khác ghé lâu hơn. Hôm đó, chủ lẫn khách nói chuyện cởi mở, thăm hỏi những chuyện xã giao bình thường. Tố Tiên bung ra đĩa đựng mấy trái quít đường. Hai trái đã được lột vỏ

đãi khách. Người đàn ông không ăn quít mà chỉ uống xong tách nước xin phép đi. Tiễn khách ra cửa, Cẩm Hương nói:

- Tiếc quá, hôm nay không có nhà tôi. Nếu có mặt ở nhà, chắc chắn ông sẽ mời ông ở lại dùng cơm và uống la-ve với ông.

Người đàn ông mỉm cười:

- Cảm ơn bác. Hôm nào cháu sẽ trở lại thăm bác và bác trai.

Người đàn ông lễ phép chào Cẩm Hương rồi ra xe có tài xế ngồi chờ. Cẩm Hương trở vào nhà đóng cửa cái lại. Nàng đi thủng thỉnh từng bước xuống nhà sau vừa suy nghĩ, vừa lấy làm lạ. Người đàn ông này không quen thân, bỗng dưng hôm nay ghé thăm nhà mình. Tuy ông ta bảo tiện dịp nhưng đó không phải là cái lý do chánh đáng, vì theo nàng biết, ông ta có bao nhiêu việc quan trọng khác để làm và bao nhiêu thương gia thân hào, nhân sĩ, giàu có trong vùng luôn muốn được cầu cạnh và mong muốn được quen thân với ông.

Cẩm Hương mỉm cười vợ vẫn, mắt hướng nhìn ra cửa sổ. Ở cánh đồng dưới trời nắng chang chang bên kia lúa xanh biêng biếc đang trở đồng đồng. Gió hiu hiu thổi lay nhẹ màn cửa sổ và làm rung động đám bông trang màu đỏ hường, màu cam, màu đỏ tím, màu trắng tươi thắm trồng xung quanh bàn thờ ông Thiên, trước sân nhà. Năm ngoái, má chồng nàng đã xin các hộ giống từ bên Chợ Lách của ba má đưa học trò mang qua cho.

Cẩm Hương biết chắc chắn hai cô con gái mình, ngoài việc học hành ra, chưa nghĩ ngợi, gặp, hay hiểu biết gì về chuyện tình cảm sâu sắc của nam nữ. Nàng luôn mong cho chúng đừng sớm biết chuyện tình lúc còn quá trẻ sẽ gặp nhiều phiền toái, rắc rối mà xao lãng, mà dở dang việc học hành. Nàng muốn con cái, có chút vốn liếng học vấn rồi ra bươn chải với đời. Có học vấn, dù đứng đầu sóng ngọn gió, chúng nó cũng vững vàng hơn, và sẽ không phải sợ dễ bị thua thiệt. Nhưng nàng thờ dài thật sâu! Mong muốn là mong muốn, nghĩ là nghĩ vậy thôi! Cuộc đời mà, đâu phải ai cũng có cuộc sống êm đềm như dòng nước sông xuôi chảy. Con gái mình năm nay cũng mười tám đôi mươi hết rồi, chớ có còn nhỏ nữa! Thời thì hãy phó thác số mạng cho trời. *"Hành sự do nhân, thành sự do Thiên"* mà. Mình cố gắng hết sức mình dạy dỗ con cái học hành, làm lành, hướng thiện... Có ai mà biết được ngày sau sẽ ra sao bao giờ đâu!

CHƯƠNG MƯỜI BA

Chiếc chuông gió treo trên mái hiên khua leng-keng, leng-keng theo từng đợt gió đùa. Âm thanh này làm tâm hồn Tố Tâm dễ chịu và thoải mái vô cùng. Cảm giác giống như mỗi lần cô đi ngang qua một con sông nước lớn, trong vắt và màu xanh biếc gợn sóng nhấp nhô bủa mạn xuống, mạn ghe. Cô mừng tượng lại khung cảnh ấy và cảm giác ấy. Hai bên bờ sông chạy dài rậm rạp những tàn cây xanh, cành lá sum sê gie in bóng nước lung linh. Thường là những cây ăn trái như: xoài, dứa, mận... Và lẫn lộn trong đám cây rậm đó nổi bật những chòm bông ô môi rực rỡ màu tím đỏ. Trên nền trời màu thiên thanh, có điểm mây trắng. Ngoại cảnh thiên nhiên này đã luôn gây cho cô nỗi bồi hồi xúc động. Cô nghĩ nếu mình có được một chút tài viết lách như chú Thiện Cảm thì cô sẽ dùng ngòi bút của mình tha hồ thao túng trên những trang giấy bản thảo.

Hôm nay, Tố Tâm cảm thấy tâm hồn mình thơi thới. Niềm vui tươi như có luồng gió mát nhẹ len lỏi vào. Còn ba ngày nữa thì cô bạn thân Tuyết Mai sẽ trở về thăm lại Cai Lậy lần thứ hai, sau mười tháng cô rời quận lỵ đi lên Sài Gòn thi điện ảnh. Lần trước cô về không ghé qua, Tố Tâm và Tố Tiên có đến nhà cô. Nhưng không tài nào hai chị em cô chen chụn vào gần Tuyết Mai được. Chánh quyền địa phương nồng hậu đón tiếp cô ta. Ký giả, báo chí bao quanh cô ta. Không biết họ bắt tin được ở đâu mà mới hừng sáng trước sân nhà ba cô đầy những người kè kè mang theo máy ảnh. Đến nỗi Chi Cảnh Sát quận phải phái nhân viên đến giữ gìn an ninh trật tự cho người và xe cộ không cản trở sự lưu thông trong châu thành quận. Tố Tâm, Tố Tiên đành bỏ về. Hai chị em trên đường về mặt mày buồn so, Tố Tiên ức lòng cảm râm:

- *"Thấy người ta sang bắt quàng làm họ"*. Hôm nay người đến gặp ngôi sao điện ảnh Tuyết Mai đông như kiến cỏ. Nhìn điệu bộ mấy anh em con bà dì ghé của chị Tuyết Mai thấy mắc ghét! Hồi nào tỏ vẻ khinh khi người ta ra mặt. Bây giờ đi đến đâu tụi nó cũng cũng dựa hơi chị Tuyết Mai để hãnh diện với kẻ quen người biết, luôn cả người lạ. Thiệt là mặt dày, không biết mắc cỡ chút nào hết.

Tố Tâm cười, nhìn em gheo:

- Hai chị em chúng ta cũng như họ thôi. Mình có dây mơ rễ má hay họ hàng gì với Tuyết Mai đâu? Nghe nó về mình cũng đến vậy.

Tố Tiên rống họng cãi lại:

- Khác chớ! Chị là bạn thân cùng lớp với chị Mai. Và trước khi về đây chỉ có gởi thư cho gia đình mình biết và mời chị em mình đến mà.

Tố Tâm mỉm cười ý nhị. Cô nhớ khi Tuyết Mai đậu hạng nhì tuyển lựa điện ảnh lần rồi, nhiều báo chí và khán thính giả đã lên tiếng phản nản ban giám khảo thiên vị. Người ta nói vậy cũng không vô lý, bởi vì ông già của cô khôi nguyên là đương kiêm Đại tá Tỉnh Trưởng một tỉnh nào đó ở miền Trung. Cậu cô ta là Chủ tịch một nghiệp đoàn lớn thuộc kẻ có tai mắt ở Sài Gòn. Cho nên dù có sự lên tiếng của khán thính giả cùng ký giả, báo chí... nhưng mọi việc đều kể như chìm xuống, êm ru bà rù như bàn thạch!

Bây giờ! Phải, bây giờ tức là mấy tháng sau đó đã có kết quả ngoài ý tưởng cùng sự mong muốn của mọi người trước kia đã ủng hộ Tuyết Mai. Họ không phải phản kháng, và đã kích nữa. Báo chí và khán thính giả rầm rộ lên tiếng, khen ngợi ủng hộ cuốn phim "*Tám Cám*", do hãng phim Phi Yến phát hành mà Tuyết Mai đóng vai nhì.

Dĩ nhiên Nhan Như Thúy Ngọc đoạt giải khôi nguyên đóng vai thương cảm, tức là vai Tám. Cô gái hiền lương bị mẹ ghê và cô chị em cùng cha khác mẹ hãm hại. Vai Cám hung ác thì giao cho Tuyết Mai đảm nhiệm. Tuy nhiên, ông Hoàng Tâm cay cú vụ chấm thi thiên vị trả đũa ban giám khảo và Nhan Như Thúy Ngọc. Ông dành viết kịch bản, cất nâng vai Cám cho xuất sắc hơn. Vai Cám trong kịch bản tuy ác đức bất nhân nhưng cô ta chỉ hành sự theo sự điều động của mẹ mình. Tuy có ác một chút nhưng cô ta có một chút khờ khạo, một chút khùng khịu, một chút cà chớn, nói nhiều câu làm cho khán thính giả cười bò lăn bò lộn.

Tuyết Mai lại có cách nhấn giọng đặc biệt. Cũng thời một câu nói, câu trả lời nếu là một diễn viên khác thì hết sức bình thường, nhưng khi lọt vào miệng của cô, được cô diễn tả bằng một năng khiếu tuyệt vời, nó trở thành duyên dáng mặn nồng lôi cuốn khán giả ngay.

Riêng Kiều Phương đóng vai ba, vai công chúa xí xọn em gái của Thái Tử. Cô diễn xuất như không diễn. Phải nói cô sống thực với vai trò thì đúng hơn. Nên cách diễn xuất của cô chân phương, hồn nhiên, và linh động. Cô cũng chọc cười khán thính giả bằng cái háy, cái phụng phịu, cái uốn éo rất dễ thương. Tóm lại hai cô Tuyết Mai, Kiều Phương diễn hai vai phụ mà đã lấn át cô vai chánh Nhan Như Thúy Ngọc qua tài viết kịch bản của ông Hoàng Tâm, và qua năng khiếu diễn xuất của họ.

Tuyết Mai đã thành công rực rỡ trong phim này từ diễn xuất cho đến sắc vóc. Cô được các báo chí, tạp chí, tuần san, nhật báo cho đăng hình ảnh của cô với các tit lớn trên bìa báo. Các tay phê bình gia môn kịch ảnh khen ngợi, ca tụng cô hết lời. Khán thính giả khắp nơi ngưỡng mộ cô. Vậy là cô leo lên nấc thang danh vọng của nền kịch nghệ điện ảnh ngang hàng với bao nhiêu tài tử có kinh nghiệm nổi tiếng hàng đầu thời bấy giờ. Nhưng Tuyết Mai lại có phần hơn về phần hạnh kiểm. Đó là tánh khiêm tốn nên được nhiều cảm tình hầu hết với những người mộ điệu. Sự may mắn tuyệt vời đó cũng nhờ sự kiên nhẫn học hỏi và tấm lòng thành của cô. Tài tử Tuyết Mai của chúng ta hôm nay như con chim sơn ca, con thiên nga có đôi cánh vững chắc bay trên bầu trời cao rộng trong nền ca nhạc và điện ảnh của miền Nam nước Việt. Hãng phim Mỹ Hà liền mời Tuyết Mai và Kiều Phương đóng thêm những phim hài hước nữa. Cả hai được khai thác óc trào lộng và tài giễu cợt. Sau đó mỗi lần cả hai đóng chung một phim, dù là vai hài nhưng Tuyết Mai vẫn đóng vai chánh, Kiều Phương luôn là vai đào nhì. Nhưng khi đóng những phim không có Tuyết Mai tham gia, Kiều Phương lại được đóng vai chánh.

Dù thủ vai phụ, Kiều Phương không để ai qua mặt mình. Khi đóng chung với những diễn viên gạo cội cũng vậy, cô thường lấn át họ dù họ đóng vai thương cảm (vai chánh), còn cô chỉ là vai phụ. Đã ba năm liền, Kiều Phương đoạt giải nữ diễn viên vai phụ xuất sắc. Trong khi đó, Tuyết Mai chỉ một lần đoạt giải nữ diễn viên chánh xuất sắc thôi. Người ta thường nói: Một người viết lách không có độc giả, không có đất dụng võ. Một ca sĩ, một tài tử không có khán thính giả thì dễ dàng bị quên lãng! Kể từ sau khi thất bại trong phim "*Tám Cám*", không ai còn nghe thấy, hay nhắc đến Khôi Nguyên điện ảnh Nhan Như Thúy Ngọc đóng ở phim nào, hoặc ca hát ở đâu nữa. Đời, thật sự đã quên lãng cô nhanh chóng vậy sao?

Kiều Phương, được mời đóng các vai phụ lẫn vai chánh của những hãng phim khác, nhưng cũng có công việc làm liên tục. Ngoài đóng phim ra cô còn học ca hát, học luyện giọng để mai sau đi hát cho các phòng trà, vũ trường. Cô cố gắng học hỏi, tự tạo được tiếng tăm nhờ giọng hát u trầm của cô trong những bản tình ca quê

hương. Cô từ từ bước những bước vững chắc vào sự ngưỡng mộ của khách mộ điệu. Cộng thêm tánh tình ôn hòa nhã nhặn, không kiêu căng, tự đại nên cô được cảm tình với khán thính giả. Tháng trước Kiều Liên cho con thêm tiền mua được ngôi nhà lầu khang trang nằm ở mặt tiền trên đường Phan Đình Phùng.

Lần này Tuyết Mai sẽ về Mỹ Tho theo lời mời của văn phòng tỉnh nhờ cô cất bằng khánh thành viện dưỡng lão tỉnh mà cô đã tặng một số tiền lớn trong việc xây cất này. Gia đình bà giáo Cẩm Hương được mời do lời đề nghị của Tuyết Mai. Bà Tư Hiền và Thiện Tổ không đi. Bà giáo Cẩm Hương sẽ dắt con gái đi gặp bạn và dự buổi dạ tiệc do ông bà Tỉnh Trưởng tổ chức. Buổi dạ tiệc này, khách được mời được chọn lựa là những thân hào nhân sĩ và những chức quyền tai mắt trong tỉnh.

Mười giờ sáng hôm đó, chiếc xe hơi Huê Kỳ màu xanh lá mạ bóng loáng đến đậu bên đường, trước cửa nhà. Bà Tư Hiền lấy làm lạ vào nói với con cháu. Cẩm Hương và hai con lật đật vén màn, thập thò qua cửa sổ nhìn ra ngoài rõ ràng thấy chiếc xe của khách đến viếng. Ba mẹ con ngạc nhiên nhìn nhau. Họ yên lặng quan sát người tài xế mở cửa xe. Rồi trong xe phóng ra cô gái trẻ ăn diện choáng lộn. Nàng đi nhanh qua cầu, giọng reo vui gọi lớn

- Tố Tâm! Tố Tiên, Tố Tâm ơi ...

Tố Tâm tay đang cầm đôi giày định chùi lại cho bóng để chút nữa mang đi dự lễ. Nghe rõ, tiếng của Tuyết Mai, cô lật đật để đôi giày xuống nền nhà chạy bay ra cổng. Tố Tiên cũng vọt theo chị, trong khi ông tài xế lĩnh kính ôm quà biếu đi theo sau cô chủ trẻ của mình. Ba cô ôm chầm lấy nhau mừng rỡ nghẹn ngào. Bà Tư và Cẩm Hương vừa ra tới, nhìn thấy cảnh các cô cũng cảm động không cầm được nước mắt. Qua phút xúc động, Cẩm Hương bảo tất cả hãy vào nhà. Bà Tư Hiền mời ông tài xế dùng trà. Ông tài xế để quà trên bàn, cảm ơn bà Tư, rồi xin phép bưng trà ra ngoài hiên ngồi để trông chừng xe và để hút thuốc cho tiện.

Tuyết Mai mắt còn đỏ, lại ôm bà Tư Hiền:

- Bà nội có khỏe không? Trông bà có vẻ ốm hơn lúc cháu đi.

Bà Tư cảm động:

- Cảm ơn cháu, bà vẫn khỏe. Chèn ơi, cháu càng ngày càng đẹp. Bà rất mừng cho cháu. À, cháu về thăm ba cháu rồi hả?
- Dạ thưa bà, lần này cháu về ghé qua thăm bà, hai bác giáo và rước gia đình cùng xuống dự lễ dưới Mỹ Tho luôn. Cháu không về bên đó. Tuần rồi ba và dì ghé cháu có lên gặp cháu ở Sài Gòn rồi.

Cẩm Hương ngạc nhiên, nhưng vui vẻ bảo:

- Cháu không nói trước thành ra bác không có chuẩn bị cơm nước gì hết. Như vậy thì có gì ăn nấy tạm nghen.

Tuyết Mai cười, nhí nhảnh:

- Không có sao đâu bác, trước khi đi, cháu có ăn rồi, mình đi xuống Mỹ Tho dự lễ xong thì đi ăn trưa, bà và bác khỏi nấu nướng cực lắm và sợ không đủ thời giờ. Thưa bà, cháu có quà tặng gia đình.

Tố Tiên loắt choắt nhìn quà của bà nội, của cha mẹ khen lấy khen để. Ngoài những trái cây nhập cảng như bôm, xá lý, nho, cam tàu còn có xôi chuối hồ phách cho bà Tư dùng để niệm Phật. Còn có chai rượu mạnh cho Thiện Tổ và ba khúc soa Pháp dành cho Cẩm Hương và hai cô Tố. Cô lấy khúc hàng cho mình ướp thử vào người, rồi cười chúm chím lắc qua lắc lại khen hàng tốt, màu hợp thời trang mà mặt mày trông có vẻ thích chí và thỏa mãn lắm.

Tố Tâm trầm tĩnh hơn, nãy giờ cô nhìn bạn từ đầu đến chân, cười chum chím. Cô thấy Tuyết Mai chỉ thời gian ngắn không gặp, bây giờ đẹp quá đi. Tóc cô ta cột túm cao bằng cái nơ lớn bằng voan màu hồng, có những sợi tóc mây quấn nhân tạo lò xo hai bên lỗ tai và e ấp mơn vờn chiếc cổ cao có gáy trắng ngần. Cô mặc quần tây màu dưa cải bó sát mỏng, ống túm ở phần dưới và cao hơn mắc cá. Giày da cá sấu cao gót, bít mũi bóng láng. Áo bằng vải thun sát nách, màu đỏ sẫm bó sát eo lồ lộ từng đường nét của thân mình, được bỏ ba nút, dài đến chí lưng quần, hai vạt áo trước séo dài thòng xuống, được cột lại ngay thắt lưng, làm thành cái nơ. Cổ áo cắt rộng hở chiếm phần lớn da thịt trắng mịn, bầu lật rộng vành và cao được bẻ cong đứng. Tay áo dài, bẻ lật lên nhiều lớp gần đến cùi chỏ, để lộ cánh tay trắng nõn trắng nà. Cổ tay trái đeo chiếc đồng hồ vàng hiệu Omega. Tay kia chiếc lắc khoen lật bản lớn bằng vàng 18k, nặng cũng phải vài lạng. Đôi bông tai móc cân trái châu được trạm trở khéo léo. Dây chuyền bản lật ôm sát cổ mặt mẽ đai là hai tấm hình bán thân của ba má cô được cẩn trong hai mặt kiếng hình bầu dục dẹp hai mặt. Ngón tay phải của cô ta đeo chiếc cà rá mặt hột xoàn nằm trong trái châu được gắn cao. Bỗng Tố Tiên vọt miệng hỏi:

- Sao bên những ngón tay trái không đeo gì hết vậy chị Tuyết Mai?
- Tuyết Mai cười tòe, tỉnh bơ:
- Những ngón tay bên trái, nhứt là ngón áp út để dành đeo nhẫn cưới.

Chỉ mười mấy tháng thôi, nghề nghiệp và cuộc đời đã thay đổi. Tuyết Mai hôm nay không còn là Tuyết Mai kín đáo, dè dặt, buồn nhiều hơn vui của ngày xưa nữa. Sự tự nhiên, lanh lợi, cách ăn nói gần như trắng trợn của cô đã làm người bạn gái hay e thẹn như Tố Tâm đỏ mặt cười mỉm rồi nguyệt dài:

- Tao xem dạo này mày tiến bộ quá rồi. Mừng cho mày, nhưng con mắc toi, gần đây, sao không viết thư cho tao? Làm tao trông muốn chết luôn. Mày muốn để vui mừng đột ngột nên về đây không cho ai hay hết có phải? Tao cứ tưởng đến giờ cắt băng khánh thành ở Mỹ Tho mới gặp mày chớ? Con em tao còn cảm rằm bảo rằng, không biết lần này mày đến Mỹ Tho, tụi tao có được đến gần mày không? Hay cũng như mày về lần trước cả cái tóc mày chị em tao cũng không nhìn thấy được.

Tuyết Mai cười ngất:

- Tao biết chớ, nên lần này mới chạy tọt về đây. Tao đã nói với ông trưởng ban tổ chức là phải để ba đưa mình ngồi chung bàn và ở cùng phòng đêm nay trong khách sạn.

Cầm Hương cười nhìn ba đứa nhỏ lú lo mà vui lây. Nhưng nàng cũng không quên hỏi hai cô tiểu thơ của mình thay đổi xiêm y lẽ để lên đường cho kíp. Còn bà Tư và Tuyết Mai nói cười vui vẻ. Bà Tư vói lấy cây chổi lông gà máng trên vách, rồi nói với Tuyết Mai:

- Bà cháu mình lại ngồi ở trường kỹ nói chuyện.

Miệng bà nói, tay bà quơ quơ quét bụi bậm dính trên ghế. Tuyết Mai cười ôm vai bà Tư Hiền:

- Bà lại coi cháu như người khách lạ rồi. Bà ơi, cháu mong muốn bà coi cháu như xưa, và như Tố Tâm, Tố Tiên là cháu vui mừng lắm rồi. Có được không bà?

Bà Tư Hiền cười hịch hạc:

- Vậy hả cháu? Vậy thì được lắm, thì bà sẽ đối với cháu như lúc trước, như lúc cháu còn đi học chung với Tố Tâm. Bà nhớ lúc đó, lần nào tới chơi, cháu cũng chạy chiếc xe máy đạp bồ ếch của anh cháu.

Bây giờ thì khác rồi, cháu là người nổi tiếng, tiền hô hậu ủng, lên xe xuống ngựa. Đến đâu cháu cũng có kẻ đón người đưa, kẻ hầu người hạ. Nên bà ngại nhà này không còn xứng với cháu nữa đó thôi. Tuyết Mai cười, mò túi xách lấy ra một gói dài, nhỏ chừng 2 ngón tay kẹp lại. Cô nói:

- Thừa bà, xin bà đừng nghĩ vậy. Với gia đình bà, cháu lúc nào cũng là Tuyết Mai năm xưa, không có gì thay đổi. Còn đối với những gì khác, thì đó là lối xã giao của nghề nghiệp thôi bà à. Cháu không bao giờ quên được bà, hai bác giáo và Tố Tâm, Tố Tiên đâu. Thừa bà, cháu có món này tặng bà và hai bác giáo.

Bà Tư Hiền ngần ngại, chưa biết tính sao. Tuyết Mai nhét vào tay bà:

- Thừa bà đó là quà của cháu, xin bà nhận cho cháu vui. Cháu thường nghĩ rằng ngoài ba, gia đình bên ngoài cháu ra, còn có gia đình bà thương yêu cháu như ruột thịt

Bà Tư đỡ ra xem, hai lượng vàng lá hiệu Kim Thành vàng ánh, gói trong 2 gói nhỏ có đóng con dấu lớn vuông màu đỏ. Bà Tư Hiền chưng hửng:

- Sao nhiều quá vậy cháu? Một miếng cháu trả lại đủ rồi. Còn miếng này cháu cất để dành khi hữu sự.

Bà Tư Hiền giữ lại một lượng, còn lượng vàng kia đưa lại cho Tuyết Mai. Tuyết Mai lanh lẹ đẩy nhẹ tay bà, nói:

- Thừa bà, đây là quà đầu tiên tặng bà và hai bác. Còn nợ cháu chưa trả nên vẫn còn thiếu bà. Bởi cháu nhủ với lòng mình là cứ để hoài nợ đó cho cháu luôn nhớ đến bà, đến hai bác giáo và Tố Tâm, Tố Tiên. Cháu không muốn trả, nếu trả thì sẽ hết nợ còn gì!

Bà Tư Hiền cảm động không cầm được nước mắt. Trong lòng bà nghĩ: “*Con này nhỏ mà biết điều, biết lẽ nghĩa phải quấy, có hậu lai... Người như vậy thì sẽ luôn được Trời Phật phù hộ cho*”. Tố Tiên ngồi băng trước kế bên tài xế. Cầm Hương, Tố Tâm và Tuyết Mai ngồi băng sau. Tuyết Mai giấu kín việc mình đến nhà bà giáo Cầm Hương vậy mà không biết sao rải rác có mấy người đến xin chụp ảnh. Làm bác tài xế phải khó khăn lắm mới thoắt thoát được để xe chạy về Mỹ Tho cho kịp giờ. Bác tài xế cho xe thẳng về khách sạn thì đã thấy lúm xúm những nhiếp ảnh, các ký giả sẵn tin. Bác khôn ngoan tránh né, chạy vòng ra cửa sau cho cô chủ lên thay đổi y phục, để kịp đến nơi hành lễ. Dưới nắng đẹp, những lá cờ vàng ba sọc đỏ cánh bướm, những dây giấy mà cắt xéo giăng mắc trên cao bay phấp phật trong gió. Cửa tam quan được dựng trước cổng lớn. Viền đường lão mới xây còn mùi vôi sơn tường. Tuyết Mai lộng lẫy trong chiếc áo dài gấm màu ngọc thạch có dệt những cành hoa mai bạc rải rác trên mình hàng. Quần sa-teng ống rộng, màu trắng. Tóc quấn xõa đến quá vai khoe chiếc eo thon hình số 8. Nữ trang toàn bộ bằng ngọc trai. Cô nổi bật giữa rừng người gồm có học sinh

các trường, công chức trong tỉnh và trong các quận, Quân Dân Cán Chánh đại diện các công tư sở trong tỉnh. Và có luôn đại diện Bộ Y Tế, bộ Xã Hội ở Sài Gòn đến tham dự.

Buổi dạ tiệc được tổ chức trong dinh Tỉnh Trưởng. Mặt tiền của dinh hướng ra đường Trưng Trắc nối dài có khoảng bị cắt bởi đường ông bà Nguyễn Trung Long. Đây là con đường ra bến bắc Rạch Miễu đưa về quận Trúc Giang. Trên bờ, du khách nhìn ra nhánh phụ lưu của sông Cửu Long. Bên trái có Bộ Chỉ Huy Giang Thuyền Hải Quân. Bên phải là Ty Thông Tin và đài phát thanh Mỹ Tho. Cửa sau của dinh là một ngã ba, cắt đường Lý Thường Kiệt và là cuối đường của đại lộ Hùng Vương. Từ dinh Tỉnh Trưởng đi ra, nằm trên đại lộ Hùng Vương, bên trái là Tổng Hành dinh của Bộ Chỉ Huy Sư Đoàn 7, công viên Dân Chủ, trường nam Tiểu học, trường nữ Trung học Lê Ngọc Hân... Bên phải là Trung Tâm Y Tế Toàn Khoa Mỹ Tho, bảo sanh viện Hùng Vương, Trường Trung học Nguyễn Đình Chiểu...

Chiếc xe Huê Kỳ lộng lẫy lướt nhẹ từ khách sạn Định Tường đến dinh Tỉnh Trưởng. Ngôi dinh thự này nằm trên khu đất rộng, bốn phía có hàng rào, có cửa sắt lớn nặng nề phải hai người kéo hoặc đẩy, có cây cao bóng mát, có sân cỏ xanh như trải thảm, có vườn hoa trồng theo vòng tròn lớn bao quanh bốn nước tua tua chảy quanh năm. Thường ngày nơi này là vùng vắng lặng, xe cộ và dân chúng ít léo hánh tới nếu không có chuyện gì bắt buộc phải đi ngang qua. Không ai cản, cũng không có bảng cấm. Nhưng chính cái uy nghiêm của nó bởi cổng tam quan sừng sững xây bằng đá hoa cương, có bông sắt cao, và chính vào lúc nào cũng có bốn người lính với thế chào đứng gác, ở hai bên (cửa trước hai người, cửa sau hai người). Suốt mấy tuần trước người ra kẻ vào để sơn phết, trang hoàng lại bên trong ngôi dinh thự rộng lớn này. Và từ tờ mờ sáng hôm nay, thì thợ thầy đến dọn bàn ghế ra để trưng bày. Xe chở thịt, cá để đầu bếp nấu nướng, bánh trái, rượu, trà để làm buổi tiệc thết đãi quan khách.

Mới năm giờ chiều đã có rất nhiều chiếc xe nhà, sang đẹp lộng lẫy rước những nhân vật quan trọng, những thượng khách vào dinh để dự tiệc đêm nay. Chiếc xe hiệu Mercedes bóng loáng như gương, chở nữ tài tử điện ảnh Tuyết Mai, bà giáo Hương và hai cô con gái của bà là Tố Tâm và Tố Tiên được ngừng lại trước cửa chánh của dinh tỉnh trưởng. Tài xế xuống xe mở cửa, Tuyết Mai điệu đà bước ra khỏi xe. Đêm nay cô đẹp như một nàng tiên. Ra đón cô có ông bà Tỉnh Trưởng, ông bà phó tỉnh Trưởng và một số mệnh phụ khác. Cô được trao tặng bó hồng nhưng đỡ thắm chen bởi những chiếc lá xanh tươi hơn hớn. Loại hoa này, từ Đà Lạt chuyển vào bằng đường máy bay thì mới được tươi như vậy. Chiếc áo sơ-rê màu đen kết cườm và ngân tuyến của Tuyết Mai làm lu mờ những chiếc áo dài thông thường, những chiếc áo dài của Trung Hoa, hoặc những áo đầm xòe của các bà sồn sồn hay chiếc áo sơ-rê màu sắc rực rỡ của các cô gái trẻ khác trong dạ tiệc.

Đây là một buổi dạ tiệc sang trọng do Tỉnh Trưởng đãi với sự hỗ trợ của các đại thương gia lớn trong tỉnh. Mẹ con bà Giáo Hương chóa mắt trước cách trang hoàng của phòng tiệc. Những chiếc bàn tròn được trải khăn màu kem, ở giữa bàn có chậu đan bằng tre như cái rế để nổi được cắm nhiều loại hoa tươi và ở giữa chậu có cây đèn cây tỏa khói thơm dịu dịu. Những cái chén kiểu Bát Tiên úp lên chiếc khăn ăn được xếp khéo léo hình hoa sen màu hồng thắm, nằm bên cạnh đôi đĩa ngà nhân tạo và chiếc muỗng cổ lâu. Quanh bàn là những chiếc ghế dựa được bọc nhung đỏ kết ren trắng. Họ sắp bài bàn ghế trong phòng tiệc hình chữ U, để cho tất cả quan khách ngồi được nhìn thấu về phía trên của cái sân khấu nhỏ. Tất cả màn cửa lớn, cửa sổ đều màu kem ngả hường. Nhìn toàn diện phòng tiệc thật trang nhã và sang trọng cho quan khách nghĩ ngay rằng người trang hoàng phòng dạ tiệc theo nửa Âu nửa Á.

Bà Cẩm Hương đêm nay mặc chiếc áo dài bằng gấm mềm màu tím đậm, có dệt lác đác in hoa cúc màu vàng nhạt và lá xanh, mặc quần sa-teng đen, mang giày đen. Bà được thợ chải bới cho bà một kiểu tóc trẻ trung nhưng nhu nhã. Họ lấy tóc bà quấn lại cài trên ót đôi ba vòng, số tóc còn lại thì thả một ít đuôi tóc xuống cổ, một ít trên trán và hai bên mép tai để lọn tóc mỏng uốn cong. Nên trông bà trẻ hẳn ra có vẻ tân thời và sang như mệnh phụ. Tố Tiên mới nhìn thấy mẹ, mờ to mắt ngạc nhiên:

- Chà, mẹ trang điểm đẹp lộng lẫy, mặc áo quần thanh lịch trông lạ và đẹp quá đi thôi! Nếu bất ngờ gặp mẹ ngoài đường, chắc ba sẽ nhìn không ra mẹ đó. Tiếc là hôm nay ba không đi. Nếu có ba ở đây, ba sẽ hãnh diện mình có bà vợ đẹp như tiên nữ giáng trần.

Cẩm Hương mỉm cười lắc đầu, nàng còn lạ gì cô con gái út có cái miệng ngọt sớt này. Tố Tâm cười:

- Mày cũng đẹp vậy! Ôi, đẹp sao mà giống như thị nữ của Phật Bà Quan Âm.

Biết chị chọc quê mình, cô phản pháo lại liền:

- Bộ dễ được đẹp như vậy lắm sao? Em tu tâm dưỡng tánh, và cầu nguyện mong muốn chết mà chưa được làm con quét lá trong vườn của Phật Bà đó nghe. Còn chị hôm nay giống như Tư Ếch đi Sài Gòn. Chỉ thiếu cây dù đen cán ngoéo và đôi giày hàm ếch thôi. Chị mà giống hệt như vậy thì lúc vào tiệc sẽ nổi bật và sẽ có nhiều người để ý đến. Biết đâu chị sẽ lọt mắt xanh của anh chàng mắt lé mắt lồi nào đó, để rồi được rước về nâng khăn sửa túi không chừng.

Tố Tâm nguýt em:

- Đồ con quỷ sứ, cứ hay chọc ghẹo người ta.
- Xin mời bà và hai cô vào phòng tiệc.

Tiếng mời của người tiếp tân làm Tố Tiên quay về thức tế. Cô cười e lệ đi sau mẹ và chị theo người hướng dẫn. Quan khách của buổi tiệc đêm nay toàn là những người được lựa chọn. Không phải ông hoàng bà chúa mà toàn là những nhân vật tai mắt, nổi tiếng giàu và có địa vị trong thành phố này. Tuyết Mai nổi bật nhất đêm nay, luôn được mọi người quần quít. Họ hân hạnh được bắt tay cô, hân hạnh nói chuyện với cô, hân hạnh chụp hình với cô, hân hạnh được mời cô ly nước. Cô không thoát được mọi người hỏi chào, mời mọc, cũng không rời được phòng tiệc nửa bước, trừ khi đi phòng vệ sinh.

Tố Tâm, Tố Tiên như cặp sanh đôi. Hai chị em có những đường nét trên khuôn mặt thanh tú và hao hao giống nhau. Hai cô chỉ khác ở Tố Tâm mái tóc để dài lưng chừng lưng, còn Tố Tiên nồng nàn sinh lực với mái tóc cắt ngắn đến cổ, vén gọn hai bên mép tai. Đêm nay hai cô ăn mặc và trang sức cũng giống nhau, áo dài tay phồng bằng gấm Thượng Hải màu hồng, nổi những cánh bạch mai trên nền gấm dạ ánh bạc. Cả hai đeo bông giọt mưa bằng ngọc trai, vòng cổ, vòng tay cũng bằng ngọc trai. Quần lụa trắng, mang giày trắng bít mũi với gót cao. Mái tóc đen như nhuộm mực nằm trong chiếc băng đô hồng xoắn bông trên bờ vai thon gầy mảnh khảnh của Tố Tâm. Làn da trắng của cô được dặm lên lớp phấn hồng nhẹ, dưới ánh đèn điện trông cô hết sức bình thường. Nhưng cái vẻ cao sang và nét quý phái trời ban đó, ai trông thấy, cũng khó lòng mà quên đi trong giây lát.

Còn Tố Tiên dáng thanh thoát không bằng chị, cô hơi thấp hơn, nhưng có vẻ tươi mát hơn chị bởi nước da trắng bóc, nụ cười vui tươi, hơn hờ đi với đôi mắt to, ngời sáng. Cái nhìn vô tư tự nhiên của cô đầy tự tin. Và lúc nào trên miệng cô cũng muốn nở nụ cười khiến cho những người tiếp chuyện với cô nhìn cô càng lâu càng cảm thấy cô rất dễ thương, tạo cho người đối diện nhiều mỹ cảm lẫn thiện cảm.

Cầm Hương bản tánh điềm đạm nên nàng ít nói. Nàng nhận thấy đêm nay tưng bừng muôn hồng ngàn tía trong đám nữ khách. Các cô gái trẻ toàn là con ông cháu cha, có chức vị, giàu sang, có quyền thế tiếng tăm. Con gái ông Tỉnh Trưởng đang học trường Marie Curie, con trai ông Trưởng Ty Giáo Dục đang học năm thứ hai Y khoa, con gái ông chủ rạp hát lớn đang du học ở Pháp trong dịp về nghỉ hè... Cầm Hương bưng ly nước uống, nàng mỉm cười một mình. Nhìn thấy các cô, các cậu đêm nay *"Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười"*, nhưng nàng thật sự thâm hãnh diện về hai cô con gái yêu quý của mình.

- Xin chào bác giáo.

Cầm Hương quay lại, niềm nở:

- Dạ xin chào ông, ông cũng đến dự tiệc?

Đào Vũ Kỳ Trân sáng mắt trong bộ com-lê màu xám khói lam trên mái nhà vào lúc hoàng hôn, chàng cười tươi:

- Cháu bận rộn lắm bác ơi. Mới đến hồi sáu giờ chiều thôi. Bác trai có đi không thưa bác?

Cầm Hương luôn giữ kẻ:

- Dạ thưa ông, nhà tôi bận nên không đi. Tôi đi với hai cháu.

Đêm nay Đào Vũ Kỳ Trân tóc ngắn chải rẽ sang bên trái. Ông ta ăn mặc tươm tất, nhưng không có vẻ đạo mạo. Bên trong áo sơ mi màu thiên thanh, cà vạt có sọc xéo màu xanh của áo sơ mi có viền vàng mỏng, và màu xám của áo lớn, mang giày đen bóng lộn. Tay phải ông đeo chiếc đồng hồ Longine loại mắc tiền, dây inoxidable mạ vàng. Ngón tay giữa đeo chiếc cà rá huy hiệu mãn khóa của sĩ quan Đà Lạt cần viên hồng ngọc. Đêm nay, trông ông ta trẻ trung hơn lúc mặc bộ đồ lính thường ngày.

Tố Tâm và Tố Tiên được ban tổ chức tế nhị xếp ngồi chung với những thanh niên thanh nữ trẻ. Cô em dễ dàng hòa hợp với những người chung quanh, Tố Tâm thì còn nhiều e thẹn. Mặc dù cô cố gắng lắm nhưng lâu lâu cũng lòi ra cái bờ ngõ, cái thẹn thùng e ấp thật dễ thương. Trong buổi tiệc, ngoài mẹ và em cùng Tuyết Mai ra, tất cả đối với cô toàn là những khuôn mặt xa lạ. Cô còn đang nghĩ ngợi lẩn thẩn thì thấy từ đằng xa,

Tuyết Mai xăng xái đi đến, theo sau cô là một thanh niên. Tuyết Mai cười tươi như hoa chào nam thanh nữ tú khác ngồi trong bàn, sau đó cô hỏi:

- Tổ Tâm, bạn còn nhớ ai đây không?

Tổ Tâm mắt mở to nhìn kẻ chào người thanh niên mặt mày tươi vui, tuấn tú đứng kế Tuyết Mai, nhẹ lắc đầu:

- Thấy quen lắm, nhưng không nhớ gặp ở đâu?

Chàng ta hót tót theo kiểu vua nhạc Rock là Elvis Presley, mặc bộ com lê màu xám thạch thanh (màu xanh pha xám), thắt cà vạt màu rêu in nút chuông màu vàng. Tổ Tâm mắt sáng:

- Khải Tuấn! Có phải là anh?

Khải Tuấn cười nửa miệng:

- Tôi là Khải Tuấn, chúng ta đã gặp tại nhà chị Hiếu Đễ ở Hòa Lộc mùa hè năm đó. Cô nhớ ra chưa?

Tổ Tâm chợt nhớ mỉm cười. Một hồi truyện trò, cô mới biết anh ta đã ra trường và đang làm tại văn phòng hành chính tỉnh mới tháng trước đây thôi. Tuyết Mai cũng giới thiệu Khải Tuấn cho cô em gái Tổ Tiên của bạn. Sau đó Khải Tuấn và Tổ Tiên nói chuyện có vẻ rất là tương đắc, mặc dù sức học của cô thua Khải Tuấn xa. Nhưng cái dí dỏm, cái hồn nhiên của cô như đã hợp hồn anh ta.

Tuyết Mai mở đầu chương trình văn nghệ bằng những bản tình ca quê hương, những bản nhạc trữ tình của các nhạc sĩ nổi tiếng như Lê Mộng Nguyên, Thông Đạt (Văn Giảng), Lê Dinh, Trúc Phương, Trịnh Hưng... Và cô hát một loạt ba bản "Hòn Vọng Phu" của Lê Thương. Thật đáng đồng tiền bát gạo không uổng công phí sức cho ban tổ chức và cho những người ở xa xôi về dự dạ tiệc. Rồi những ca sĩ trẻ khác, hát những bản nhạc vui tươi, réo rắt hòa với tiếng trống tiếng kèn nổi lên lạnh lạnh tạo cho không khí buổi tiệc đêm nay đã sang trọng lại thêm phần trẻ trung, tươi mát.

Đến màn khiêu vũ, từng cặp, từng cặp ra sàn nhảy, họ lả lướt diu nhau dưới ánh đèn màu ảo mờ, diu diu thay đổi liên tục hòa với điệu nhạc lời ca trầm bổng du dương của nam nữ ca sĩ ở địa phương. Sóng nhạc, giọng ca như đưa họ về thế giới thần tiên mộng mị nào khác. Rồi những bản nhạc kích động tiếp theo. Ánh đèn sáng chói chớp tắt từng hồi theo điệu nhạc. Trên bục hát ca sĩ hét gào, lắc lư. Những thanh niên trẻ cũng theo đó kẻ nhún, người nhảy uốn éo theo điệu nhạc trẻ trung tưng bừng, vui nhộn.

Tổ Tâm không thấy em ngồi gần bên mình nữa. Cô dỗi mắt kiếm tìm. Quỷ thần ơi! Thì ra con tiểu yêu đó đang nhún nhảy bên cạnh Khải Tuấn. Tổ Tâm vội che miệng để khỏi bật cười thành tiếng. Ôi chao! Con xí xọn này từ nhỏ đến lớn có biết nhảy đầm nhảy điếc gì đâu, nó nhảy dây, nhảy cò cò thì có. Thật là hết nói nổi, rõ ràng là người điếc không sợ súng mà! Tổ Tâm lắc đầu tức cười cho em mình, rồi cô đứng lên bước ra ngoài hành lang để tránh không khí ồn ào, nồng nặc các mùi vị hỗn hợp bên trong.

Dưới ánh đèn điện mờ mờ, ngoài hành lang có vài người ra hút thuốc rồi đi vào. Tổ Tâm ngấm nhìn thành phố Mỹ Tho trước mặt với những con đường cắt ngang, chạy dọc, chạy dài có bóng đèn vàng ẻo lả cao lêu nghêu trên trụ đèn. Những vì sao sáng tỏ, mọc chi chít hàng chuỗi trên nền trời đen và cao thăm thẳm. Cơn gió thổi làm tà áo cô tung lên, cô nhẹ hít vào buồng phổi không khí tươi mát và cảm thấy dễ chịu vô cùng, làm loãng đi áo quần và tóc cô vương vương mùi rượu, mùi thức ăn, mùi khói thuốc, mùi dầu thơm...

- Chào cô Tổ Tâm, sao cô không ở trong ấy vui mà trốn ra ngoài này làm gì vậy?

Tổ Tâm quay lại, mở to mắt ngạc nhiên. Nhưng cô nghĩ, tiệc đêm nay mà không có ông Kỳ Trân này sao được? Cô mỉm cười:

- Dạ chào ông, ông cũng đi dự tiệc?

Ông Kỳ Trân cười cười mở:

- Phải đó, dự tiệc mới đến đây chớ. Cô xuống hỏi nào vậy? Chắc anh Khải Tuấn đưa cô đi tiệc đêm nay?

Tổ Tâm cười nhẹ:

- Dạ thưa không, Tuyết Mai đưa chúng tôi đến đây. Ông cũng biết anh Khải Tuấn nữa sao? Tôi mới gặp lại anh Khải Tuấn lúc Tuyết Mai dắt đến bàn ăn thôi.

Chàng trả lời:

- Vậy là hai người đã gặp ở đâu rồi? À, Tổ Tâm, anh ta là người làm hô hấp nhân tạo lúc vớt cô lên khỏi chiếc tàu chìm đó, cô nhớ không?

Tổ Tâm ngạc nhiên quá đổi:

- Vậy hả? Tôi không biết, tàu chìm thì tôi nhớ, nhưng người làm hô hấp nhân tạo cho tôi, tôi chỉ nghe ông nói chớ không biết ai. Vậy chút nữa có dịp tôi phải cảm ơn anh ta mới được.

Mắt ông Kỳ Trân bỗng dưng sáng ngời:

- Cô nói thiệt là không biết Khải Tuấn đã làm hô hấp nhân tạo cho cô chứ?
- Dạ, đúng vậy! Tôi nói dóc ông làm gì?

Bỗng tiếng của Cẩm Hương vang lên:

- Tố Tâm ở đây hả?

Cẩm Hương hỏi con rồi quay lại chào Kỳ Trân. Chàng vui vẻ chào lại và hỏi:

- Thưa bác giáo, buổi tiệc đối với bác có vui không? Bác và hai cô chùng nào về lại Cai Lậy?

Cẩm Hương cũng vui vẻ:

- Vui lắm. Nhưng với các cô cậu trẻ thì vui hơn. Sáng mai, mẹ con tôi ra chợ rồi đi xe đò về Cai Lậy. Tuyết Mai có bảo để cỗ đưa chúng tôi, nhưng tôi thấy cháu ấy quá bận rộn và đôi đàng đi ngược chiều với nhau, nên chúng tôi đi xe đò cho tiện.

Kỳ Trân vội nói:

- Vậy tiện đường, ngày mai cháu xin được đưa bác và hai cô về.

Cẩm Hương còn ngại chưa biết trả lời sao thì Tố Tiên chạy nhào ra. Thấy Kỳ Trân, cô vội ngược và dừng lại, nhưng miệng líu lo:

- Chào chú Trân, chú cũng đi dự tiệc hả? Có thím đi không chú? Tiệc đêm nay thiệt là vui quá, dạ tiệc thì phải đi với người nhà hoặc đi với bạn gái, hay bạn trai. Đi một mình lẻ loi và không vui đâu.
- Tố Tiên nói đúng, nhưng chú chưa có thím thì đành phải đi một mình thôi!

Cẩm Hương ngạc nhiên, bởi ông ta cũng đã ngoài ba mươi tuổi chứ còn nhỏ đâu mà vẫn còn độc thân? Mấy ông mảnh này, quyền cao chức trọng, ở tuổi này mà chưa có vợ thì khó tin thật. Cẩm Hương hỏi:

- Ông chưa lập gia đình thật sao?

Ông ta tươi cười:

- Dạ thưa bác, chưa. Vì cháu đi học, đi lính rồi ra làm việc. Lu bu quá nên chưa định chuyện lập gia đình, trong khi đó bạn bè cùng trang lứa với mình đã thành gia thất hết rồi. Cho đến nay, muốn tìm vợ thì các cô đều chê cháu già nên không ai chịu ượng cả. Xin bác gọi tên cháu đi, đừng có dùng chữ ông trước tên, cháu cảm thấy mình càng già hơn.

Tố Tâm đứng đó, mắt mông lung nhìn trời đêm, không để ý đến mẹ và Tố Tiên cùng ông Trân nói chuyện.

Bỗng Tố Tiên tự nhiên:

- Chú hơi lớn tuổi thật, nhưng vẫn còn phong độ lắm. Chú thử nghĩ mà xem có được bao nhiêu nắm mộ chết già mà chưa vợ hoặc chưa có chồng? Bà nội cháu thường nói, mấy người lớn tuổi mà chưa lập gia đình vì họ khó tánh, họ kén chọn quá kỹ, hoặc là trong sổ tay của ông Tư Hồng không có tên chú chăng?

Cẩm Hương tăng háng ngậm rầy con đừng nhiều chuyện. Kỳ Trân biết ý, bảo:

- Tố Tiên nói chuyện vui lắm. Có thể Tố Tiên nhận xét cũng đúng. Nhưng kén chọn kỹ thì chú chưa được dịp đó, bởi ai thêm chú, nên có ai đâu để mà kén chọn?

Tố Tiên cười, nhìn Kỳ Trân hóm hỉnh, rồi nói:

- Vậy thì chú sẽ cưới được vợ liền.

Nói đến đó, Tố Tiên kéo lôi tay chị đi. Tố Tâm dùng dằng không chịu. Tố Tiên lanh miệng này nĩ:

- Vào trong nếu không nhảy đầm, thì ngồi nghe nhạc. Đi đi chị.

Bị cô em kéo lôi đi, Tố Tâm cảm rằm:

- Con quỉ, con quỉ! Mày nắm chặt tay tao đau quá nè.

Hai con đi rồi, Cẩm Hương đứng bên ngoài nói chuyện với Kỳ Trân một hồi. Nàng biết anh ta nhỏ hơn em út mình bốn tuổi. Nhưng sóng gió cuộc đời đã làm cho người đàn ông này già dặn trước tuổi. Nàng thờ dài, có cảm giác nao nao xót xa lẫn mến thương anh ta như thương hai đứa em mình.

Kỳ Trân về đến phòng thì trời cũng đã quá nửa khuya và chàng cũng ngà ngà say, sau ly rượu mạnh của ông bạn già Trần Hữu Huy (đương kiêm Tỉnh Trưởng) ép uống. Huy hơn chàng 13 tuổi. Anh ta cưới vợ lúc còn đang học, nên con gái lớn anh ta nhỏ tuổi hơn chàng không bao nhiêu. Vợ chồng Huy thương Trân lắm, họ thấy chàng đàng hoàng, có chí cầu tiến nên mấy lần ước lờ có ý muốn gả con gái cho chàng. Nữ giáo sư Trần hữu Loan Châu đẹp, tánh tình phóng khoáng, tự nhiên, dễ thương. Chàng cũng có nghĩ đến cô ta, nhưng không biết sao lòng chàng không xao xuyến bởi hồi mỗi lần đi ăn, đi xem phim hay đi dự tiệc với cô. Chàng chỉ xem cô như người bạn tốt. Mặc dù có cảm tình với chàng, nhưng Loan Châu chắc cũng cảm nhận như vậy, nên nàng đã lập gia đình với một anh bạn đồng nghiệp. Hiện giờ họ đã có hai con và sống rất hạnh phúc. Kỳ Trân nhìn quanh căn phòng này nhỏ, nhưng đầy đủ tiện nghi mà vợ chồng Huy luôn dành riêng cho mỗi lần chàng về đây ở lại ngủ đêm.

Kỳ Trân chép miệng thờ dài, biết được tâm hồn mình thật sự đã rơi vào lưới tình cảm hồn nhiên, vô tư, thuần khiết của cô gái trẻ Tố Tâm rồi. Chàng bắt đầu có chút rung cảm ngay từ khi cứu cô trong lần tàu chìm. Và niềm rung cảm đó nhen nhúm lớn dần, lớn dần sau những lần gặp gỡ trên đường quanh quẩn ly nhỏ bé mà chàng đang công tác, hoặc trong những buổi dự lễ mãn khóa học mà cô trình diễn văn nghệ của trường. Với dáng vóc thanh thanh, tướng đi khoan thai, giọng nói nhỏ nhẹ, nụ cười hồn nhiên, ánh mắt nai ngơ ngác, bờ ngõ của Tố Tâm càng ngày càng lan rộng và đậm nét trong tâm hồn chàng. Chàng thờ dài: “Cô ta trẻ hơn mình ít nhứt cũng một con gái. Không biết cô ta có bằng lòng ưng mình không?”. Chàng rầu rĩ và giận chính mình. Đứng trước thiên hạ đông người gồm: già, trẻ, bé lớn mình vẫn dửng dạc thao thao nói bất tuyệt chớ có khớp, hay nao núng run sợ bao giờ đâu? Những người làm việc dưới quyền mình thì họ khúm núm dạ dạ, thưa, thưa. Tại sao trước một cô gái yếu đuối, mình có lòng thương yêu người ta mà lại ngại ngùng, dấn đo, lo sợ? Thiệt là vô tích sự mà! Chàng phì cười cho mình, rồi ôm quần áo đi vào phòng tắm. Dòng nước mát thấm da thịt làm chàng tỉnh táo và phấn chấn hơn. Chàng quyết định lần sau gặp Tố Tâm, chàng sẽ tỏ lòng chàng cho cô biết. Nghĩ đến đó, cơn say rượu như biến mất, chàng cảm thấy tâm hồn vui vẻ, cất tiếng hát nho nhỏ. Sáng hôm sau, Kỳ Trân đến khách sạn đón và đưa mẹ con bà giáo Hương về đến lộ đá trước cổng nhà. Bà giáo mời chàng ghé qua uống tách trà. Chàng từ chối khéo, hẹn khi khác sẽ đến. Tố Tiên khi xuống xe, liếng thoảng thân thiện dặn:

- Cảm ơn chú Kỳ Trân. Hôm nào chú rảnh, mời chú đến nhà, cháu sẽ đãi chú trái cây. Mùa này vườn nhà có nhiều trái lý lắm, nếu chú để lâu bị mưa, lý sẽ mất ngọt.

Cầm Hương đánh nhẹ vào vai con cười:

- Con nhỏ này mời ông trái lý vì nó thích loại trái đó.
- Cảm ơn Tố Tiên, hôm nào rảnh rang, chú sẽ đến.

Tố Tâm đứng sau em, vẫn đôi mắt dịu dàng bờ ngõ, thỏ thẻ:

- Cảm ơn chú đã đưa về. Dịp nào rảnh, xin mời chú đến nhà chơi.

Kỳ Trân chào mẹ con bà giáo Hương rồi cho xe chạy. Ôi, chỉ mấy lời bình thường nhẹ như gió thoảng của Tố Tâm đó thôi, mà đã cho chàng cái cảm giác lâng lâng vui tươi, hạnh phúc.